

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 34

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

ATLANTIK SITI

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

CRTANI ROMANI

CENA 1 D.

166

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

**ATLANTIK
SITI**

Naslov originala:

WILLIAM MARK

„DER MARSHAL VON DODGE“

Copyright 1969 by Martin Kelter Verlag

Noć se kao zvezdani plašt nadvila nad mali gradić Atlantik Siti u jugozapadnom delu Vajominga.

Na vrhu jednog od okolnih brežuljaka stajala su tri jahača i posmatrala usnuli gradić. Njihove siluete su se jasno isticale u zvezdanoj noći. Jedan od njih pokaza rukom na naselje, koje se pred njima prostiralo u dolini kao na dlanu.

— Stigli smo na cilj, momci — reče. — To je Atlantik Siti. Znaete šta treba da radimo.

Rob Piger se osloni o sedlo.

— Možda će biti bolje da nam to još jednom objasniš, gazda.

Lari Kitn lagano klimnu glavom.

— Dobro, onda slušajte. Još jednom ću ponoviti celu stvar. Ti ćeš, Rob, poći zapadnom stranom glavne ulice, a ti, Kid, istočnom. Jel' to jasno?

Ljudi potvrdno klimnuše glavom.

Kitn iz džepa izvadi jednu crnu cigaru, zapali je i reče:

— Moram polako da se privikavam na svoj novi posao.

Piger napući donju usnu.

— Zar on puši cigare?

— U to možeš biti siguran. On puši cigare, duge crne cigare kakve se puše dole u Meksiku. Ne mnogo, ali dovoljno da to za njega postane karakteristično.

— Da, to je moguće — dobacivši opet Piger. — Ali ne mogu da verujem da ih izvlači iz džepa.

Kitn se nasmeja: — Ipak on baš tako radi. Tako me je obavestio Bil Pismeker. Konačno, nije on džabe bio kod njega zamenik šerifa.

— I u to si siguran — upita Piger — da je revolver, koji ti je Bil prodao, pravi „Bantlajn“?

— Da, sasvim sam siguran. Lojd Helbruk ga je lično pregledao i tvrdi da je odličan.

Treći jahač, mladić uskih ramena, po imenu Kid Mek Neli, koji do tada nije progovorio, reče:

— Ne mogu da verujem da je tip kao što je Pismeker mogao da dođe do pravog „Bantlajn“ revolve-
vera.

— Ne lupaj time glavu, to je moja briga — reče Kitn. — Glavno je da radite ono što vam ja kažem. Ne želim još jednom da doživim gužvu kao onu u Brajtonu.

Piger promumla: — Zar uvek moraš da ponavljaš stare priče?

— Stare priče? Slušaj, pa tek je prošlo devet dana! I da mi nije palo na pamet da ubacim zapaljene baklje na stogove slame u koralu, sada bismo već svi bili pod zemljom.

Ona dvojica su ćutala.

Gazda nastavi zapovedničkim tonom:

— Dakle, znate šta treba da radite. Ti ćeš, Rob, poći zapadnom stranom glavne ulice. Kid će poći istočnom. Ravnajte se prema pilani na izlazu iz grada. Pazite na uglove! Možda je šerif već poslao svoje pse tragače. One lopuže se obično ispreče čoveku na sred puta. Budite tihi. Niko ne sme da vas primeti.

Mek Neli je zamišljeno gledao pred sebe, pa iznenada upita:

— I ti, gazda, zaista veruješ da je to tako dobra ideja?

— Da, verujem — odgovori Kitn besno.

— Ti bi to, uostalom, trebalo da znaš, jer si najpametniji među nama.

Kitn nepoverljivo pogleda mladika.

— Kako to misliš?

— Mislim onako kako kažem — bezazleno odgovori Mek Neli. — Možda je to, konačno, prava ideja. Ona bi nam zaista sada bila neophodna.

— A šta ti se ne dopada? — hteo je Kitn da zna.

— Ako treba da budem iskren — ništa, Kitn.

Gazda podiže glavu: — Ah, i to ti tek sada pada na pamet?

— Pa do sada me nisi ni pitao za mišljenje.

— Hajde, govori. Šta imaš protiv te ideje?

Čovek iz Kentakija uze iz džepa među prste malo duvana i veoma spretno savi cigaru samo jednom rukom.

— Pa — reče on — pre svega ne dopada mi se što si za ostvarenje

svoje lude ideje uzeo baš ime maršala iz Dodža. Bila Pismekera skoro i ne poznajem i ne znam da li i on zaista tako dobro poznaje Vajata Erpa kao što ti je pričao. Dalje, ne znam da li je stvarno bio njegov pomoćnik u Vičiti. Znam samo da Pismeker često previše priča. Pre par godina kada su iz Santa Fea došli momci sa stadom stoke, imao je na ulici jednu borbu pištoljima. Bio je to jedini put da sam ga video kako barata revolverom i to mi je dovoljno da shvatim da je u pogledu onih priča o drugim borbama bio samo hvalisavac.

Kitn se namršti.

— Aha — reče on besno — tako dakle stoje stvari!

— Da — Mek Neli pripali šibicu o sedlo. — Da, gazda, baš tako. Ne mogu ništa da tvrdim, ali ono što znam o Pismekeru nekako mi ne daje dobru sliku o njemu.

— Tako? — frktao je Kitn. — A sada ću ti ja nešto reći, Kid. Ni najmanje me ne interesuje da li ti o nekom imaš dobro mišljenje ili ne, za mene je potpuno nevažno kakav ko utisak ostavlja. Važno mi je samo to, da li je taj čovek za mene koristan ili ne.

Mek Neli povuče dim iz cigare i dunu prema obodu svog šešira.

— Da, u tome se i ja sasvim slažem sa tobom. Ali sumnjam da je Pismeker za tebe od neke koristi. Taj momak mi je previše brbljiv. Vajat Erp! Kakve li ludorije! Koliko li ljudi samo ima koji ga poznaju! Ko nam može garantovati da on već možda nije bio u Atlantik Sitiju...

— Ja ti garantujem —, ubaci gazda ljutito.

— Pismeker to tvrdi — ispravi ga Mek Neli surovo.

— Tačno. On to, uostalom, mora da zna.

Piger je raspravu ove dvojice pratio sa neprijatnim osećanjem.

— Mislim, Kid, da bismo trebali da se oslonimo na gazdu. Na kraju uvek do sada smo dobro prolazili.

— Dobro prolazili — frktao je čovek iz Kentakija. — To je upravo ono — dobro smo prošli ali to je sve. To je malo, Rob. Ali ipak mi je i to milije od konopca. Samo, to što je sada izmislio, to mi je prekipelo.

Piger počea bradu. — Za ovakvo razmišljanje je sada prekasno, Kid. Od Brajtona smo do sada jahali devedeset milja. Od Mohavi Kauntija čak i nekoliko stotina. A tamo dole, pred nama, je Atlantik Siti. Nemamo u džepu više ni jedan vašljivi cent. I naši konji su već na kraju snage.

— Da — reče Mek Neli. — Kitn je trebalo ranije da nam saopšti svoj slavi plan. Ja sam samo video kako je stalno razgovarao sa Bilom Pismekerom. Video sam da je nabavio opasač u kome se na levoj strani nalazi šestougaoni top za koji će davno znati da li je zaista pravi Bantlajn. Vidim da puši crne cigare i opazio tamnu mrlju koju je sam napravio na levoj strani kožnog prsluka.

— Jesi li ti uopšte shvatio zašto sam napravio tu mrlju na prsluku? — upita Kitn kroz zube.

Čovek iz Kentakija se nasmeje i njegovi retki, zdravi zubi se zasiјаše na mesečini.

— Da, burazeru, pretpostavljam da bi to trebalo da izgleda kao da

se tamo dugo vremena nalazila zvezda. Da li si možda ikad razmišljao o tome da čovek poput Vajata Erpa mora da ima više kaputa. Sigurno će imati neki kaput na kome još nije ni imao pričvršćenu zvezdu. Da li je i ono sa opasačem u redu nisam baš siguran.

— On nosi dva revolvera — prekide ga gazda.

— Ali da li ih baš tako nosi — u to sumnjam.

— Ako to Pismeker ne zna, onda to ne zna niko.

Mek Neli ispljune ostatak cigarete na zemlju:

— U redu, ti si gazda.

— Da — reče Kitn mrko. — Dobro je što to nisi zaboravio. Ti nisi bio dugo u Mohavi Kauntiju i malo poznaješ Bila Pismekera. On je vanredan momak i da si bio duže u tom kraju i ti bi to znao. On je onda izvukao iz zatvora Džeka Hilborna i...

— To on priča — prekide ga Mek Neli.

— Glupost! — ljutio se gazda. — To zna svako u Mohavi Kauntiju. I ne samo to. Kad je Irvin Ledžer, šerif iz Klorkajda, napao Stona, Pismeker je bio taj koji ga je najurio. I Bat Kiling ne bi tek prošle jeseni pao od metka Lajk Šorta nego bi već davno završio na vešalima koja mu je već podigao pomoćni šerif Ken Klerk u Velepiju, samo da nije Bil na vreme presekao konopac. Još bih vam mnoge stvari mogao pričati o Bilu.

— Kada bi one bile tačne, u ce loj Arizoni ne bi bilo divnijeg momka od Bila Pismekera — dodaci opet čovek iz Kentakija.

— Zatvori već jednom gubicu, Kid — prekide ga Piger. — Radi se konačno o dobroj lovi...

— Još i više! — prekide ga gazda. — Ako mi to uspe u onom usnulom gnezdu, tamo dole, onda smo se za duže vremena izvukli iz blata.

— Ako ti uspe — Mek Neli gurne šešir na potiljak.

Kitn stavi ruke na bokove i prosikta.

— Ako znaš neki posao na kome ne bi ulazili u rizik, momče — odmah ga prihvatam.

Piger se nasmeja, odobravajući gazdi.

— Ako ti se ova stvar čini suviše vruća, Mek Neli — reče Kitn — još uvek možeš iskočiti.

Piger prosikta: — Da, to bi mogao da pokuša.

Ova dvojica nisu videla oči čoveka iz Kentakija iz kojih su sevale munje.

Kitn se uspravi, pogleda dole prema gradu i reče:

— Ja šesnaest godina krstarim zapadnim državama tražeći neki dobar posao. Posao kakav obavljaju ljudi poput nas. Nisam ga nalazio. Uvek su to bili sitni poslovi, koji nisu donosili mnogo; prazne poštanske kočije, stanice za promenu konja u kojima ili nije bilo ništa, ili radnje u malim mestima čije su kase bile mršavije od stogodišnjeg Indijanca. Dosta mi je takvog života. U Brajtonu smo pokušali da zauzmemo malu stanicu Vels Fargo kompanije. Pali smo ljudima u oči...

— Mi? — prekide ga Mek Neli hladno. — Piger se u mračnoj pro-

storiji pošteno sapleo i pao, a ti si odmah pripucao.

Ova ispravka je zvučala veoma podrugljivo i oni bi svoje neslaganje sa Mek Nelijem najradije pokazali sa nekoliko olovnih kuglica, ali bio im je potreban. Prefrigani Mek Neli ih je već više puta izvukao iz kritičnih situacija. Sem toga, bio je opasan razbojnik. Istina, nije imao ideja gde bi se i šta moglo opljačkati, ali tamo gde ga postavio bio je pouzdan i siguran, tako da su se ona druga dvojica uvek mogla osloniti na njega. U sebi Kitn je cenio njegove trezvene i oštre predloge, kada su u pitanju akcije. Ali se trudio da to ne pokaže.

Nije želeo da svojim ljudima odati priznanje, da oni ne bi suviše digli glavu, jer se to uvek loše svršava. Ni sada se gazdi nije dopadao način na koji je ovaj momak govorio.

Pre svega, ništa na svetu ne bi sada moglo Kitna da odvrati od njegove namere, od njegovog „genijalnog plana“ — kako je on to govorio. Već je štošta pokušavao u svom banditskom životu. Najveći deo toga nije mu uspevalo, a i ono što bi mu uspelo bilo je toliko beznačajno, da nije ni bilo vredno pomena.

Međutim, ideja koju mu je dole u Zlatnom klancu usadio u glavu onaj spretni krznarski trgovac Bil Antoni Pismeker, činila mu se izvanrednom. On, taj mali bandit Lari Džasva Kitn, konačno se našao na pravom tragu. Tri meseca je proveo u pripremama. Samo sedam nedelja je čekao dok mu je Pismeker pribavio Bantlajn revolver, oružje

za koje je samo Mek Neli tvrdio da možda nije bio pravi Bantlajn. Ali bez obzira na to Kitn će nastaviti sa ostvarenjem svog „genijalnog“ plana. Već je previše uložio u njega. Naime, ideju mu je dao Bil Pismeker, ali je za nju dobro naplatio. Kitn je prvo morao da plati za samu ideju, zatim za veliki revolver, onda za ričana koji je „kao jaje jajetu“ ličio Vajatovom konju. On mu je nabavio i unakrsni opasač i meksikanske zvezdaste majmuze, Penhendl sedlo, čak i visoke čizme, ukrašene neobičnim štepom. Sve je to Bil papreno naplatio u zvečećoj valuti. Kitn je samo plaćao, dok je imao para, a kada je poslednjih dana Pismeker došao sa idejom da bi mogao da mu nabavi još i pravu maršalsku zvezdu iz Dodža, istina za velike pare, Kitn je samo mahnio rukom. Bio je već go kao pištolj, tako da je sa svoja dva ortaka morao domah da krene na put da bi obezbedio novu lovu. Ali starim stazama, jer onaj posao sa Vajatom Erpom bi se po Pismekеровом mišljenju mogao obaviti samo na određenim mestima. Prvo bi trebalo biti Atlantik Siti. Pismeker je, navodno, bio siguran da maršal iz Dodža na svojim dugim putovanjima nikada nije prolazio Frimont Kauntijem.

Trgovac je označio pet gradova. Čak i za ove savete, „koji se ničim ne mogu platiti“, prefrigani mister Pismeker je dobro naplatio.

Piger i Mek Neli nisu još ni znali o čemu se, u stvari, radilo. Gazda im je samo natuknuo da se planira sasvim nova stvar, ali ništa više. U Linkolntaunu, malom naselju u srednjem Koloradu, napali su jednu

radnju i opljačkali samo sedamnaest dolara. U Frešhemu jedanaest dolara, a u Baltimor-Vestu trideset-jedan... U Frešhemu ih je pomoćni šerif skoro uhvatio. I u Brajtonu, devedeset milja južno od Atlantik Sitija, imali su smolu, kada se Piger spotakao za vreme napada. Više im je koristila Mek Nelijeva hladnokrvnost nego zapaljena baklja bačena u slamu korala.

Kitn je to dobro znao, ali je prećutao.

Činjenica je bila da bi bez Mek Nelija već odavno bili sređeni i sada opet Mek Neli bio taj koji je svojom hladnokrvnošću trebalo da vadi kestenje iz vatre. Inače Kitn nikada ne bi pored sebe trpeo tako zajedljivog momka.

Po Pismekеровoj ideji bilo bi najbolje neko miniranje.

Dakle, Mek Neli bi sada trebalo da odjaše u grad i da pogleda zgrade u glavnoj ulici. Velika pilana će tokom noći odleteti u vazduh. To će dovoljno šokirati pospane ljude u gradiću. Onda bi Piger sutradan trebalo da izvrši napad na malu Vajoming banku. I to u sred bela dana. U podne.

Kitn je prema Pismekеровим idejama sve tačno isplanirao. Zato što se plašio Mek Nelijevog oštrog jezika, obavestio ih je o novom planu tek kada su se približili cilju. Već po Mek Nelijevom držanju Kitn je odmah osetio otpor. Piger je bio prilično glup. On je spadao među one male lopuže, koje su trčale тамо куда ih je gazda upućivao.

Šta je Kitn nameravao, to, u stvari, još nije tačno ni objasnio. Piger o tome uopšte nije ni mislio,

jer ne bi ni imao hrabrosti da šefa upita nešto поближе o tome.

Međutim, Mek Neliјеvo pitanje se već osećalo u vazduhu.

Kitn reče uzbuđenim glasom:

— Spremam najveći podvig svog života. Vi ćete noćas dići pilanu u vazduh. Sutra, tačno u podne, Piger će kroz dvorište provaliti u banku. To je mala građevina, pokazao sam vam njen plan. U dvanaest sati nikog nema u odeljenju sa šalterima. Piger će se uspeti uz stub. Između prizemlja i sprata ima rupa od jedne i po stope. Prebaciće se u blagajnu. U isto vreme će Mek Neli minirati skladište Vels Fargo kompanije. Ono se nalazi na istočnom kraju glavne ulice i svi ljudi će odmah pojuriti tamo. Piger će dotle imati vremena da strpa novac u obe vreće i da nestane. U jednu vreću bi trebalo po mogućstvu da stavi samo kovani novac. Zatim će napustiti banku i pojuriti preko dvorišta. Na svaki način treba da stigne u Habijev bar. Kad me vidi, on će se zaprepastiti i viknuti tako da svako čuje: — Do đavola, Vajat Erp! — Ja ću odmah pojuriti za njim, ali ću mu ostaviti vremena da stigne do konja. Piger, koji će dotle već stići do sporedne ulice, na pucanj će ispustiti vreću sa kovanim novcem i odjuriti. U ponoć ćemo se naći ovde.

Tajac.

Piger potvrdi glavom.

Mek Neli se i ne pomače.

Onda Kitn naglo okrete glavu pa prosikta na čoveka iz Kentakija: — Šta ti se ne dopada u ovome?

— Zašto me to pitaš? — pokuša mladić da izbegne odgovor. — Pitaj Roba.

— Ja tebe pitam!

— Dobro, onda znači moram da ti kažem da je to dobar plan, zar ne?

Kitn ga nepoverljivo pogleda. — Šta je? Nešto ti se opet ne dopada.

— Nešto — naceri se Mek Neli.

— Ništa mi se ne dopada, Kitn, baš ništa!

Kitn je najviše mrzeo kada ga „njegovi ljudi” zovu po imenu. On je hteo da bude šef. I samo zato što je uvek hteo da bude nešto naročito, nikada nije ništa postizao. Ali on to nije znao. On je ovoj dvojici već četvrti put objašnjavao, kako će se dole u gradu ostvariti njihov plan. Oni su ćutali. Kitn je to smatrao kao odobravanje. Končno, radilo se o prvom velikom „poslu” ove trojice razbojnika. Do sada još nisu rizikovali da izvrše napad na neku banku. Pod normalnim okolnostima to im nikada ne bi uspelo, tako im je bar „stručnjak” Pismeker objasnio. Samo na jedan način...

... a to znači jedino ako bi se Lari Kitn u Atlantik Sitiju pojavio pod imenom čuvenog maršala Vajata Erpa.

Ni Mek Neli, a pogotovu Piger, nije shvatao zašto je to sve bilo potrebno, kad su jednostavno mogli da napadnu banku i da pobegnu i bez toga cirkusa.

Kitn je u sebi gajio nadu da svoje ortake i neće morati upućivati u pojedinosti ovoga plana. No sada je uvideo da ova stvar neće tako proći kod Mek Neliја. Taj čovek mu je bio neophodan za miniranje. Ranije je taj mršavi čovek iz Kentakija bio zaposlen kao minar u jednoj kompaniji i radio je na izgradnji željezničke trase kroz ste-

novite planine. Dakle taj Mek Neli mu je bio potrebniji nego bilo šta drugo. A baš mu je on pravio najviše problema.

Kitn se uspravi u sedlu.

— Dakle, nisam hteo nepotrebno da vas opterećujem tim stvarima, jer vas lično ne pogađaju. Dakle, ja ću biti dole u gradu. U dvanaest sati ću slučajno sedeti u krčmi i piti viski...

Mek Neli uzdahnu i reče mirno:

— Ne bih hteo opet da te prekidam, Kitn, ali ja sam čuo da Vajat Erp uopšte ne pije alkohol.

— A ko to zna! Niko. Pismeker mi se kleo da Vajat Erp nije nikada bio u tom kraju.

— Ali o tim stvarima se priča — reče Mek Neli. — Konačno, tog čoveka svako poznaje.

— Da — cerekao se Kitn. — On je poznat i baš je to ono što je meni potrebno. Svako poznaje njegovo ime i ništa više.

— Dok ostaje samo na imenu, dotle je dobro. Ali ako ga slučajno šerif iz Atlantik Sitija poznaje...

— On ga ne zna — odgovori bandit nestrpljivo, ne mogavši da prikrije trijumf u glasu. — Šerif Atlantik Sitija se zove Džoni Sarn, star je dvadeset šest godina i do pre godinu dana je bio gore u severnoj Montani u Silberiju. Nikada nije odlazio južnije...

— Kaže Pismeker — prekide ga Mek Neli.

— Da, kaže Pismeker — odgovori Kitn zajedljivo. — A Pismeker to zna. On to čak i mora da zna.

— Dobro — reče Mek Neli i smotajući novu cigaretu, zapali je i upita: —

A zašto si sebi utuvio u glavu da se ovde pojaviš kao Vajat Erp?

To je sada bio veliki trenutak Larija Džasva Kitna, koji je hteo da odloži za kasnije.

— Dobro, onda vam to moram sada reći. Pismeker je u Santa Feu, Vičiti, Dodžu i mnogim drugim gradovima doživljavao da je samo ime tog čoveka iz Misurija delovalo kao čudo.

— I to čudo bi ti hteo da postigneš i u Atlantik Sitiju — prekide ga Mek Neli ravnodušno.

— Da, to bih hteo. Neću reći da sam Vajat Erp. Zato će se postarati Piger kada bude uleteo u salun. Sa mojim majstorskim hicem postići ću da ostane jedna vreća sa novcem.

Piger se nakašlja: — Jel? A ako me pogodiš?

Mek Neli odgovori umesto gazde:

— Toga se ne moraš plašiti, Rob. Kitn ne uspeva da pogodi ni kozu na sedam jardi, a kamoli tebe na udaljenosti od petnaest jardi.

— Šta ako se to ipak dogodi...? — upita Piger.

Kitn se pravio da nije čuo ruganje čoveka iz Kentakija. — Glupane, ja ću metak uputiti sasvim u drugom pravcu — vikne on. — Kitnu je bilo teško sa njima dvojicom. Piger je bio glup kao vo, a Mek Neli je opet bio suviše pametan.

Ali obojica su mu bili potrebni. Jer bez njih sada nije mogao da ostvari svoj veliki plan.

— Dalje! — opomenu ga Kid. — Nisi nam još objasnio, zašto ti je zapravo potrebna ta čarolija sa Vajatom Erpom.

— Za ljude će Vajat Erp biti u gradu, razumete li? To će biti sen-

zacija za ovu rupu. Maršal iz Dodža je stigao i već je napravio podvig. On je banditu metkom izbio iz ručke jednu vreću sa novcem.

— Savetujem ti, Rob, da za svatku sigurnost uzvikneš od bola! — rugao se Kid.

Rob nije shvatio da je to ruganje. — Da, zapamtio to. Onda će izgledati prirodnije.

— A ako bi te šef ipak slučajno pogodio, onda ne moraš da misliš na jauk. On će doći sam od sebe.

To je Kitnu bilo previše. Besno se okrete čoveku iz Kentakija:

— Slušaj, Kid! Možeš iskočiti, već sam ti to jednom rekao.

Piger priđe bliže. U njegovoj ruci pojavio se dug nož.

— Da, to može, gazda! — reče on promuklo.

— Zaveži! — frktao je Kitn. — Ne smemo više gubiti vremena. Kid, ti znaš šta je tvoj zadatak. Pilana se nalazi na kraju glavne ulice. Moraš to da obaviš sigurno kao i uvek.

— Kao i uvek — ponavljao je Mek Neli.

— Da, i onda ćemo se opet naći ovde na brežuljku.

— Lepo mestašće — reče čovek iz Kentakija. — Ovde bi nas ljudi mogli videti i iz daljine, ako im padne na pamet da pojure za nama.

— Dobro, ne moramo se baš naći ovde na vrhu, nego nekoliko stotina jardi južnije.

Piger počea nos: — U redu, gazda.

Kitn pogleda Mek Nelija: — A ti?

— Ja bih ipak hteo da znam šta će biti od onog čuda koje će se desiti dole u Atlantik Sitiју.

— Šta — ne razumem, šta zapravo hoćeš — reče Kitn, iako je tačno znao na šta je mislio čovek iz Kentakija.

Mek Neli se osloni laktom o sedlo i upita:

— Zašto želiš dole da nastupiš kao maršal iz Dodža?

Kitn povuče nekoliko dimova.

— Reći ću ti tačno, Mek Neli. Zato što ću od sada zgrtati pare kao Vajat Erp. Pare na legalan način, bez ikakve opasnosti. Pretpostavljam da ti ne razumeš, to je previše komplikovano čak i za tvoju tikvu. Zgrtaću pare, burazeru, čitavu hrpu para. A to ne mogu kao mali prljavi lopovčić Lari Kitn. Jel' uviđaš to? U najboljem slučaju morao bih raditi na nekom propalom ranču za trideset pet dolara mesečno kao kauboj. Ili kao pružni radnik na željeznici za pet dolara manje. U gradovima me niko ne bi primio na posao. Za napad na neku veliku banku nema nas dovoljno. To svi vrlo dobro znamo. Pravu, veliku bandu ne mogu da sakupim, iako to pokušavam već sedam godina. Eto, Kid Mek Neli, tako stoje stvari. Mi smo tri jadne, bezvredne lopuže.

— Nemoj slučajno to da zaboraviš, bar što se tebe tiče — rugao mu se čovek iz Kentakija.

Ali Kitn je bio suviše uzbuđen pa nije osetio ironiju.

— Male bezvredne lopuže, da, to smo mi i ništa drugo.

Mek Neli se uspravi u sedlu i pogleda usnuli grad.

— Ne znam zaista da li smo baš tako mali. U svakom slučaju stojimo ovde na vrhu brega i imamo šefa koji želi u onom gradu dole

da napravi čudo, čudo koje se zove Vajat Erp.

— Samo se ti rugaj! — brundao je Kitn. — Drukčije ćeš misliti kada budeš video kako se pravi lova. To je veliki posao koji ćemo napraviti. Istovremeno ćemo isprazniti i jednu banku...

— Ispraznićemo banku? — upita Mek Neli. — Hej, a ja sam mislio da Piger treba da smota onih nekoliko dolara koji leže tamo naokolo. Pod „isprazniti banku” podrazumevam provaliti u trezore pa ih isprazniti.

— To sada nećemo stići. Ali nam nije ni potrebno jer se sada radi o većim stvarima. Mi ćemo zaradivati čak više nego što ima para u trezorima banke u Atlantik Sitiju.

— Ispričaj kako — reče čovek iz Kentakija.

— Ja sam Vajat Erp...

— To ćeš pričati onim ljudima — prekide ga Mek Neli.

— Ne burazeru, ja sam Vajat Erp i što se pre privikneš na tu misao biće bolje za tebe.

Lari Džasva Kitn sjaha, napravi nekoliko koraka, a onda se isprsi i raširenih nogu zastade pred njim. Njegove velike ruke lebdele su nad drškama revolvera.

— Ja sam Vajat Erp, maršal Dodž Sitija.

Za trenutak žar cigare osvetli njegovo grubo lice. Zatim bandit spusti glavu i vikne: — Potegni pištolj!

Levicom dohvati dršku teškog revolvera pa ga zavrte oko prsta.

Za trenutak razbojnik je stajao kao zaliven, držeći veliki revolver u ispruženoj ruci.

Onda se iznenada baci na stranu, izvuče i desni revolver i plamen se opazi već iz visine njegovog kuka. Kitn poskoči napred držeći oba revolvera u rukama.

Onda iznad grada odjeknu kanonada iz njegovog revolvera. Lari Kitn se zatim isprsi, spretno spusti revolvere u futrolu i počeo histerično da se smeje.

— Pred vama stoji Vajat Erp, maršal Dodž Sitija!

Ona dvojica posmatrala su svog šefa razrogačenih očiju.

Kid se nagne napred, pa reče, ne vadeći pikavac iz usta:

— Hej, Kitn, ovo ti nije bilo loše.

— Aha, ne bi verovao da šef zna tako nešto! — reče Piger.

— Zatvori gubicu! — vikne Kitn na Pigera.

On pride sasvim do Mek Nelijevo konja i reče piskavim glasom: — Vežbao sam to dan i noć, Kid. Dok ste vi lenčarili kod „Zardale potkovice” i u Milerovom baru, ja sam ostajao sam gore u svojoj sobi i satima vežbao.

— Zaista nije loše. A ako ti pri takvoj pucnjava još i uspe da nešto pogodiš, bilo bi onda o'kej — stišavao je Mek Neli oduševljenje u kome se našao njihov šef.

— Pogađam, Kid. Pogodiću kada budem bio Vajat Erp.

— Kao u Brajtonu...

— Ah — odmahne Kitn rukom. — U Brajtonu nisam bio Vajat Erp. — Pokazujući prema varošici, nastavi: — Tamo dole ću to biti. Neće postojati ni jedan čovek koji bi se usudio da posumnja u to.

Mek Neli podiže obrve i ispljunu pikavac iz usta.

— Kladim se sa hiljadu prema jedan da se ova pucnjava čula dole u gradu.

Kitn se naceri. — Sigurno. To je i bila moja namera. Sve se odvija po planu. Najpre pucnji u noći, zatim miniranje pilane, a sutra prepad na banku i podizanje skladišta Vels Fargo kompanije u vazduh. To će smekšati ljude.

— Mislili!

— Ne samo da mislim, Kid. U to sam siguran.

Kitn je sasvim previđao da je taj „vanredni“ plan bio garniran sa mnogim opasnostima. Trljao je neobrijanu bradu pa teatralnim gestom objasni:

— Tako, ljudi, nemamo više vremena za gubljenje.

Mek Neli lenjim pokretom podiže levu ruku.

— Samro još jedno pitanje, šefe. Može biti da se u gradu u međuvremenu štošta izmenilo. Znaš da se takva gnezda od dasaka u toku godine mnogo menjaju. Dograđuju se i ruše.

— Zato vas i šaljem sada u grad. Piger ima uglavnom da posmatra banku.

— Možda bi ipak bilo bolje — poče Mek Neli oprezno — ako bismo sutra pre podne još malo razgledali grad. Pre svega Piger bi trebalo da nađe neki razlog da razgleda banku...

— Dobro — brundao je on. — Možda si u pravu...

Lari Kitn nije ni sanjao koliko je Kid Mek Neli bio u pravu.

Strahovita eksplozija potresla je čitav gradić.

Prestrašenih očiju bunovni građani gledali su kako iz velike šupe — skladišta pilane izbija gusti oblak dima.

Kid Mek Neli je dobro obavio posao.

Ostvarenje velikog plana malog šefa bande Larija Džasva Kitna je počelo.

Niko, pa čak ni čovek iz Kentakija, nije slutio kakve razmere će zadobiti taj ludački plan.

Bilo je to idućeg dana pre podne oko osam časova.

Jedan čovek, borama izbrazdanog lica, kratkog širokog nosa, debelih usana i isturene brade, sitnih svinjskih očiju, stajao je oslonjen o jedan stub Vajoming banke, puneći svoju lulu.

Robertu Pigeru se nije žurilo. Kada je zapalio lulu čovek je bacio šibicu na ulicu, okrenuo se i pošao ka ulazu u banku.

Baš ispred njega otvore se vrata i jedan čovek širokih ramena opaljena lica i svetlosivih očiju izađe napolje. Piger se ukočio. Nisu to bili tanki brčići koji su šokirali bandita, već izglacani opasač sa oružjem kao i petokraka limena zvezda na levoj strani grudi čoveka.

Međutim, šerif ga i ne pogleda već ugura nekoliko novčanica u svoj džep i pođe dalje preko verande.

Piger promrmlja:

— Do đavola! Takav šok u ranu zorul

Onda otvori vrata i uđe u banku.

Prvo što mu je palo u oči bila je ograda koja je bila nova i do plafona.

To je bio drugi šok koji je morao doživeti dok je bio u izvidnici.

Ali zato opazi da su vrata koja su vodila pozadi u nuzprostoriju bila otvorena i da nisu imala brave već samo rezu. Iz nuzprostorije izađe jedan mali čovek sa buljavim očima.

Kao što je to bio običaj u bankama i na poštama zapadnih država, imao je zeleni štit, koji je bio potpuno nepotreban, jer je bio naveden visoko gore na čelavu glavu blagajnika.

Kad je kroz mali otvor na šalteru promolio glavu, upita tankim glasom: — Da?

Piger izvuče nekoliko novčanica iz džepa.

— Želeo bih da uplatim nešto love, mister.

— Na koje ime?

— Sem Bilinger.

Blagajnikovo pero zaškripi po hartiji.

— Dobro, a gde stanujete?

— Ja sam traper i svakih nekoliko meseci dolazim sa planina i prolazim kroz grad. Pa sam tako razmislio da bi možda bilo dobro da u banci imam nešto za slučaj da mi se u lovu desi neka nesreća.

— Veoma razborito — hvallo ga je blagajnik, posmatrajući „lovca“. Izgleda da se ovo posmatranje završilo povoljno po Pigeru, jer stari Džef Sadžebi je imao neku slabost prema tim poludivljim momcima,

koji su se lomatali gore po brdima da bi zaradili samo nekoliko dolara za svoj posao, koji je često trajao mesecima.

Piger je glupo buljio u bledu ruku koju mu je stari blagajnik pružio kroz šalter.

— Dobro, mister Bilinger. Zovem se Sadžebi. To svakako uradite. Donesite rađe ovamo svoje pare, jer su ovde sigurnije nego tu, pored nas, u baru...

Piger stisnu blagajnikovu košturnjavu ruku.

Kada je izašao napolje, odahnuo je.

Dakle, preko ograde ne može. Izgleda da su i vrata prema dvorištu, koja su vodila u šaltersku prostoriju, takođe bila obnovljena. Sem toga, imala su i čvrstu rezu.

Piger se odvuče do svog konja i lagano odjaha iz grada.

Na tri milje zapadno od Atlantik Sitija naišao je na onu dvojicu.

Piger im podnese izveštaj.

Kitnovo lice preblede za jednu nijansu. Njegove oči su uzbuđeno igrale kao na ulju. Svoj crni šešir širokog oboda gurnuo je na potiljak, pa nekoliko puta pređe preko svoje kovrdžave crne kose, koja je izvirivala ispod šešira.

Mek Neli je sedeo na jednoj steni, zvaćući šibicu, pa se pravio kao da ništa ne čuje.

Kitn je već video kako propada njegov vanredan plan. Nervozno izvadi svoju duvankesu, pa smota jednu cigaretu.

— Mislio sam da Vajat Erp puši samo crne cigare!

— Čuti! — frktao je ljutito šef.

Piger je zabrinuto grickao donju usnu.

1 — Šta će sada biti, šefe?

Kitn spusti glavu, pa poče nešto da šara vrhom svoje čizme po crvenkastosmeđem pesku.

— Moram promisliti.

— Za to će ti trebati dosta vremena — reče Mek Neli.

Iznenada Kitn šutne jedan kamen daleko preko puta.

— Sigurno ako budeš stalno nešto pričao.

Grickajući dalje šibicu, Mek Neli reče: — Prema tome, Rob, zaveži gubicu!

Zavlada tišina.

Jedan konj strese glavu, da bi se odbranio od velike muve.

Nebo nad dolinom bilo je vedro. Vrhovi okolnih brda bili su još pokriveni snegom. Sa planina Vind-River pirkao je blagi vetrić.

Dvojica lopuža gledala su u široka leđa svog vođe.

Kid Mek Neli ga je posmatrao, počev od njegovog crnog odela koje je sigurno koštalo bar pedeset dolara, pa sve do novih čizama, čije su pete sada bile prašnjave.

Onda Mek Neli najednom prekide tišinu.

— Vrata ka dvorištu su nova, pa su sigurno zaštićena jakim rezom. Ali zato postoje druga vrata, koja takođe, iz dvorišta vode u kuću i to u sporednu prostoriju. Vrata koja vode iz sporedne prostorije u prostoriju blagajnika obično nisu jako osigurana.

Rekao je to sasvim mirno, ne naglašavajući posebno ni jednu reč i gledajući u svoje pantalone.

Piger je i dalje gledao u Kitnova široka leđa.

Taj se i ne pomače. Stajao je kao ukločen.

Onda Piger progovori:

— To je tačno, šefe. I ja sam video vrata, o kojima je govorio Kid. Ona su zaista sa unutrašnje strane jako obezbeđena.

Kitn se okrete na peti.

— A ona druga vrata, jesi li i njih video?

— Da — slučajno.

— Tako šta se nikada ne razgleda slučajno — dobaci Mek Neli.

— Čuti! — frktao je Kitn na Neli. — Nastavi, Rob, a kako izgledaju ta vrata?

— Imaju samo kvaku.

Kitn uzvikne od radosti. — Dobro, onda je sve spašeno!

Mek Neli lenjo podiže glavu i neodređeno pogleda Kitna.

Niko ne upita kako je do tih podataka Kid došao, kad to nije bio njegov zadatak.

Nikada i nije bilo drugačije, pa se Kitnu i Pigeru to činilo normalno.

Mek Neli je prestao da se ljuti, jer je odavno došao do zaključka da je u njegovom sopstvenom interesu važno da ide za Pigerom i vidi šta radi.

„Divna družina!” razmišljao je čovek iz Kentakija. Ali toliko toga je promašio u svom životu, pa tako i to da se priključi nekoj drugoj bandi. Uvek su ga iskorišćavali. Prvo čega se odrekao u svojoj ne baš naročito sjajnoj razbojničkoj karijeri bila je ambicija.

— Dobro — reče Kitn. — Sada se moramo požuriti. Za svaku sigurnost, još malo ću posmatrati banku iz sporedne ulice, da vidim da li je sve u redu. Daću ti onda znak, tako da znaš. Ako bi nešto pošlo na-

opake, gurnuću šešir na potiljak.

Mek Neli se naceri.

Kitn to i ne opazi.

— Napred, već je kasno, a po-dnevna pauza u banci traje od četvrt do dvanaest do petnaest minuta posle dvanaest. Pošto je tamo onaj stari blagajnik, sigurno da će se još uvek pridržavati tog podnev-nog odmora. Na konje, momci!

Mek Neli oslušne još neko vre-me, razmišljajući, pa se zatim i on vinu u sedlo.

Trojica lopuža jahali su na tri razne strane.

Samo je šef jahao cestom prema gradu. Čvrsta izraza lica sedeo je na svom ridanu. Pri svakom kora-ku životinje škripala je nova kožna oprema.

Jahač je sedeo u sedlu pravo kao sveća. Ali s vremena na vreme se sve više i više naginjao napred. Stalno je pokušavao da sagleda ono što ga je očekivalo.

A onda mu Pismekerov glas po-novo odjeknu u ušima. — Ti si Vaj at Erp. Misli uporno na to, Ti si maršal Dodža...

Kad su se pred njim pojavile pr-ve kuće gradića, nehotično se ban-dit trgnu.

Pred njim je bio Atlantik Siti.

Izgledao je isto onako kao mno-gi gradovi koje je video na svom priljavom putu lopuža Lari Kitn.

Ali biće to važna stranica njego-vog života. To je čvrsto odlučio.

Kad je projahao ispred neke fir-me sa crnim, crvenim i žutim slo-vima, naglo se uspravi, tako da je sedeo baš kako mu je Pismeker opi-sao način držanja čoveka iz Misuri-ja.

Čovek koji je na ridanu ulazio u prašnjavu glavnu ulicu Atlantik Si-tija imao je po svojoj spoljašnosti zaista neke stvari koje su iz dalji-ne podsećale na pojavu čuvenog maršala. Da nije imalo tako mrk izraz, opaljeno Kitnovo lice pod cr-nim šeširom širokog oboda ličilo bi na ono čoveka iz Misurija još i na udaljenosti od četrdeset jardi. Kitn je imao sličnu figuru kao i Vaj at Erp. Samo neko, ko je dobro poz-navao čoveka iz Misurija, znao je da je ovaj bio nekoliko inči viši, mršaviji, širih ramena i nešto užih kukova.

Ali ko je to u Atlantik Sیتی mogao da zna?

Činilo se da je ova pretpostavka Bila Pismekera bila tačna.

Ukočena pogleda, bandit je jahao napred. Nije gledao ni levo ni des-no, a cigaru je držao u desnom ug-lu usta, držeći grčevito desnom ru-kom uzde.

Dok je prolazio pored gradske većnice, čuo je u sebi Pismekerov glas: — Ti si maršal Dodž Sیتی.

Preko je bio hotel Palas. Desno su bila otvorena vrata štale za iz-najmljivanje konja.

Pored nje — Kitn se nije usuđi-vao da zaviri unutra — nalazila se kancelarija šerifa. Jedna mala zgra-da od cigalja, koja je bila okreće-na jarkožutom bojom, a iznad vra-ta je velikim slovima bilo napisano šta se u toj zgradi nalazilo.

Odmah pored nje, na jednom ug-lu, nalazila se zgrada Vajoming banke. Bila je to prilično velika dr-vena građevina na sprat sa ši-rokom verandom.

Kitn se grčevito prisiljavao da ne pogleda u tu zgradu

Gde li se deo Piger?

Mek Neli je sasvim sigurno bio kod skladišta transportnog preduzeća.

Čudnovato, kako se mogao u nje ga stoprocentno pouzdati, a u onog drugog tako malo.

Kada je Kitn ispred saluna silazio sa konja bilo je tačno četvrt do dvanaest.

Nonšalantno je bacio uzde preko balvana za vezivanje konja, pa snažnim koracima uz zveket mamuza pređe preko verande i gurnu pomoćna vrata saluna.

Gotovo da je poskočio nazad.

Prvo što je u polumračnoj prostoriji video to je bila metalna petokraka zvezda. Ona je bila na širokim grudima jednog čoveka srednjeg rasta.

Kitn proguta svoj strah. Mislio je na Pigeru, koji je takođe pričao da je šerif bio prvi čovek na koga je naišao.

Bandit ispusti pokretna vrata i uđe u prostoriju.

Ispitujućim pogledom posmatrao je stolove.

Samo jedan je bio zauzet, tamno napred do šanka, za kojim su četvorica igrala poker.

Levo, pored prozora, sedeo je jedan usamljeni mladić, bleđa lica, koji se zablenuo u svoje pivo bez pene.

Pred šankom je stajao šerif.

Kitn mu priđe i dotakne prstima obod svoga šešira.

Zatim skupi obrve i pogleda oko sebe ne bi li spazio šankistu.

Čuvar zakona se okrete strancu.

— Briger je pošao u podrum po novi viski, mister. Moraćete se malo strpiti.

Kitn klimne olavom i gurnuvši šešir sa čela zabrunda: — Tako mi se baš ne žuri.

Šerif je nespreno savijao cigaretu.

Kitn ga je posmatrao izpod oka, razmišljajući pri tome kako to spretno radi onaj uskogrudni Kid Mek Neli.

Ne pogledavši stranca, čuvar zakona reče: — Na prolazu ste?

Kitn klimne glavom i reče: — Aha.

Šerif je stavio mrvicu duvana u jedan smeđi papir, pa je smotao cigaretu u neku bezobličnu drščicu. Kitn zapali šibicu i dade mu je ne progovorivši ni reči.

Šerif klimne glavom i pripali cigaretu.

— Mršavo gnezdo — promrmrljao je zatim. — Gledajte da što pre podete dalje. Čoveku Atlantik Siti može ostati u prijatnom sećanju samo onda ako brzo kroz njega projaše i isto tako brzo ga zaboravi.

Lari Kitn skupi obrve. No, ne reče ništa.

Šerif Džoni Sarn nije zapravo ni mislio da je tako kao što je govorio. Ali, iako nije bio neki naročito poznavalac ljudi, bilo je na tom strancu nešto što mu se nije dopadalo — način na koji je nosio revolver.

Mnogo ljudi je nosilo dva revolvra. A zašto su nekom potrebna dva revolvra?

Razumljivo — da bi pucao iz njih.

Znači, stranac je bio revolveraš koji je rukovao istovremeno sa dva pištolja. Upadljiv je bio na njemu i opasac načičkan mećima.

No Sarn je bio dovoljno iskusan da takve ljude ne draži. Do sada je dobro prolazio, jer je takvim ljudima prikazao grad u što ružnijem svjetlu.

Ali ovaj stranac izgleda da je bio naročito tvrdoglav momak. Ništa na njegovom ledenom licu nije odavalo šta se u njemu zbiva.

— Dolazite li sa juga?

Kitn nabra čelo. I opet se začu samo jedno — Aha.

— Iz Kolorada? — raspitivao se dalje šerif.

— Tc... — odmahnuo je glavom.

Ovi jednosložni odgovori bili su sumnjivi čuvaru zakona. Zato odlučio da se više pozabavi svojom prvobitnom odlukom da strancu prikaže grad u što bednijoj slici.

— Zaista je jadno gnezdo taj Atlantik Siti.

Kitn klimne glavom. Ovaj put izgovorio je dve reči: — Može biti.

Sarn ga pogleda i reče: — Hoćete li da odigrate jednu partiju pokera?

Kitn odbi. — Ne, hvala.

Znači taj čovek izgleda nije umeo da izgovori više od dve reči.

Bandit pogleda u brojčanik jednog starog visećeg sata.

Tri minuta pre dvanaest.

Kitnu se činilo kao da mu se niz leđa slivala hladna voda.

Do đavola!

Sada bi trebalo svakog trenutka da započne.

A ovde u krčmi je bilo samo nekoliko ljudi. Tog šerifa bi najradije poslao u pakao.

Još je bilo samo dva minuta do dvanaest.

Lari Kitn se lagano okrete.

Tada iza sebe ču neki šušanj i u tren oka se okrenu.

Bio je to debeo čovek plave kose, tamnih očiju i mesnatih crvenih ruku.

Šankista.

Sarn pogleda stranca nekako izgubljeno. Do đavola, kako se taj tip munjevito okrenuo na jedan šum!

Kitn promuklo reče: — Jedan viski.

Zatim ponovo pogleda na sat.

Velika skazaljka pokazivala je još uvek dva minuta do dvanaest.

Gore, kod vrata, pojavi se jedna glava. Glava nekog čoveka.

Jasno se ocrtavala na svetlost koja je dolazila sa ulice.

Bila je to čupava glava Roberta Pigera.

Kitn se sav ukoči.

Sekunde su prolazile.

Kitn je osećao kako mu se znoj potocima sliva niz leđa.

Ništa se nije dešavalo.

Ni onaj čovek pred vratima se nije micao.

Tada Kitn ču za sobom zveket čaše koju je neko gurao preko šanka. Ali bandit se ne usudi da se okrene.

Neka napeta tišina vladala je u krčmi.

Tada sat otkuca dvanaest.

Kitn se trže.

— Noćas je u pilani bila neka eksplozija — reče krčmar.

Šerif odgovori mrzovoljno: — Den Vinter misli da je neka zapaljena lampa pala u otvoreni sanduk sa eksplozivom. Ko bi znao da li je to tačno...

Šta li onaj tip tu radi? Zašto stoji tu pred vratima? Zar je poludeo? — zvonilo je u Kitnovoj glavi.

Šta li se dogodilo.

Za nekoliko minuta će Mek Neli dići u vazduh skladište Vels Fargo kompanije.

Do đavola!

Bili su to pakleni trenuci, koje je preživljavao šef bande. Neizvesnost ga je ubijala.

Šta da radi?

Da li je Piger već obavio svoj posao?

Zašto onda tako idiotski stoji kod vrata?

— Vaš viski gospodine — čuo je za leđima glas šankiste.

Kitn se naglo okrene, tako se bio uplašio.

Kada je digao svoju desnu ruku da bi njome prihvatio čašu, primeši kako mu je drhtala.

Do đavola! Alko ga je šerif posmatrao, sve je propalo. Niko nika da ne bi poverovao da čuveni maršal iz Dodža drhti.

Kitn pogleda u sat.

Četiri minuta posle dvanaest.

Bandit brzo dohvati čašu i viski strese u grlo.

Tog trenutka je u kuhinji ispala jedna šerpa iz ruku stare orkinje Poli Nat.

Kitnovi živci bili su krajnje napeti. U prvi mah mu se od onog treska činilo da je to eksplozija.

Kad se opet okrenuo, Pigerova glava je još uvek virila nad vratima.

„Šef“ je već bio blizu očajanja.

— Šta li to sve ima da znači? Je li Piger šenuo?

Začu se brzi topot konja sa ulice. Pred salunom se utiša.

Zatim se čuše oštri koraci na verandi krčme.

Odmah zatim se pojavi glava jednog čoveka.

Mek Neli!

Kitnove oči su se raširile kao bilijske kugle.

Čovek iz Kentakija je već ušao u salun, prođe do šanka, osloni se i poruči dupli viski.

Krčmar klimnu glavom i pođe po čašu i flašu i doda oboje gostu.

Mek Neli smota levom rukom cigaretu. Dok je palio šibicu, primeti Kitново blede lice.

Tek kada se ovaj nasmešio, šef bande se smiri. U tom Mek Neljevom cerekanju se sve moglo videti. Pre svega, Kitn iz toga zaključi da nema razloga za uzbuđivanje.

Najednom je nestala četvrtasta Pigerova glava.

Kitn baci metalni novac na šank i izađe.

Šerif je gledao za njim, a zatim reče, ne pogledavši čoveka iz Kentakija: — Smešan momak.

Mek Neli se naceri.

— Imam nešto protiv ljudi koji nose dva kolta — nastavi šerif.

— To mi je shvatljivo — saglasi se Mek Neli i iskapi svoju čašu. Zatim plati i izađe iz krčme.

Tri bandita su, po već dogovorenom redu, odjahali na tri razne strane iz grada — da bi se tri sata kasnije našla na dogovorenom mestu u brdima.

Piger je već bio tamo, kada je Kitn stigao.

Šef je frktao na Pigera: — Šta se desilo, čoveče?

Piger se nakašlja kao obično, kada je bio nesiguran: — Dvorišna vrata su bila zaključana.

Kitn opsova: — Čoveče, trebao si...

Piger ga gurnu. — Čuti, eno neko dolazi!

Obojica potrčaše ka izbočini stene, koja ih je zaklanjala od pogleda iz doline.

— To je Kid! — reče Piger s olakšanjem.

Mek Neli je nailazio laganim kasom i skoči iz sedla.

Na Kitnov bes on je sa najvećom hladnokrvnošću savijao cigaretu. Nije ni pomislio na to da počne razgovor. Baš, naprotiv, skinuo je sedlo sa svoga belca i seo na njega.

Kitn je stajao pred njim raširenih nogu, gledajući ljutito u njega.

— Šta je bilo? Zašto skladište nije dignuto u vazduh?

Mek Neli lagano podiže glavu. Sedeo je opuštenih ramena, pušeći svoju tanku cigaretu.

Prošlo je skoro jedan minut pre nego što je upitao: — Zar je trebalo minirati?

— Naravno da nije trebalo — prasnu Kitn. — Ali odakle si znao da Piger nije uspeo?

— Zato što je banka danas zatvorena. U prozoru visi velika tabla: „Danas zatvoreno”.

Govorio je kao da je sve to bila najobičnija stvar. A pri tome je baš on bio taj koji je sprečio da se ne dogodi ono najgore. Da je digao skladište u vazduh, to bi upropastilo Kitnovu računicu. On je jednostavno još jednom projahao pored banke, taj oprezni Kid Mek Neli, i tada je primetio onu tablu, koju

nisu videli ni Piger a ni šef. Opet je on bio taj koji je sprečio nesreću.

Piger je sav zbunjen došao do krčme, umesto da je učinio ono što je trebalo, a to je da smesta potraži Mek Neli i da ga spreči u miniranju.

Mek Neli je odmah potražio Pigeru, kada je u četvrt do dvanaest otkrio onu tablu. Ali u tom trenutku Piger se nalazio negde u bančinom dvorištu.

Samo nešto pre dvanaest sati Mek Neli je pošao u blizini Vels Fargo kompanije, jer je mislio da će tamo naći Pigeru. Nije ni pomislio da bi se taj čovek mogao nalaziti pored pokretnih vrata saluna. Ne bi ga tamo ni mogao videti, jer je prolazio samo sporednim ulicama, što je bilo neupadljivije.

Tri bandita su ćutke sedela na svojim sedlima buljeći pred sebe.

Na kraju Kitn reče: — Dobro, onda sutra u podne. Šteta što će biti toliki razmak od one eksplozije u strugari.

Mek Neli reče: — Kako bi bilo kada bi i zatvor malo podigao sa zemlje? I onako je prazan. Znači, nećemo učiniti ništa na žao nekoj lopuži.

— Koliko još imamo kapiši?

— Dovoljno da priredimo obe ove sale — odgovori Mek Neli.

— Dobro, ali ti to moraš dobro obaviti — reče Kitn sasvim bespotrebno.

Mek Neli mu dobaci podrugljiv pogled, ustade i reče:

— Strahovito sam gladan.

Piger klimnu glavom i takođe ustade, pa poče da skuplja drva za vatru.

— Moram nazad u grad — objasni Kitn. — Konačno, ljudi su me tamo već videli. Iznajmiću sobu u „Grand hotelu”.

— Šta ako budeš morao da platiš unapred? — upita ga Piger.

Kitn se naljuti:

— Prepusti to samo meni, momče. Za jednu sobu imam još dovoljno novaca!

Zatim odjaši.

●

Nešto posle ponoći zadnji zid zatvora, koji se nalazio iza šerifove kancelarije, uz tutnjavu je odleteo u vazduh. Građani Atlantik Sitijske skočiše iz sna kao i prošle noći.

Sada se dogodilo ono čega se je Mek Neli potajno plašio.

Odmah posle eksplozije zapražitali su pucnji glavnom ulicom, jer je šerif Sarn sa svojim pomoćnikom bio na noćnoj straži. U trenutku eksplozije nalazila su se oba čuvara zakona upravo na istočnom kraju glavne ulice.

Ne shvatajući o čemu se radi, gledali su preko u tamni oblak dima, koji se uzdizao iznad kuća u blizini šerifove kancelarije.

— Kancelarija! — vikne Sarn.

Odmah zatim podiže vinčesterku, ubaci metak u cev i opali tri puta u vazduh.

Atlantik Siti se razbudio — ali čovek iz Kentakija je već davno nestao u mraku.

●

Kitn je nemirno spavao u hotelu. Prvi deo noći proboravio je sedeći na prozoru i očekujući eksplo-

ziju, dok je ostali deo noći sa strahom osluškivao šta se dešavalo na polju, sedeći poluobučen na krevetu.

Kada je svanulo, još uvek je bio budan. Stenjući ustade, gledajući u polumračnu prostoriju.

Najednom se prepade.

Sa suprotnog zida, kroz jedan uski prozor, gledao je u njega neki čovek sa razbarušenom crnom košom i razdrljenom košuljom.

Sekundama je bandit buljio ispred sebe.

Tada desnom rukom opipa revolver, koji je po običaju ležao pored njega. No, još dok se pokretao, ukoči se — jer izgleda da je i onaj čovek preko, učinio isti pokret.

Tek tada bandit shvati: Bila je to njegova sopstvena slika.

Preko puta njega, nad starim lavorom, visilo je jedno flekavo ogledalo.

Kitn obrisa znoj sa čela.

Do đavola. Bio je već pri kraju sa svojim živcima. Nije dorastao zadatku koji mu je nametnula njegova luda čežnja ka slavi.

Ali on neće popuštati. Ni pod kakvim uslovima. Sada je imao četrdeset jednu godinu. Već se gotovo deset godina nalazio na banditskoj stazi. Bile su to najprljavije i najgladnije godine njegovog života. Danas je došao do zaključka da je još uvek bedna lopuža, isti onakav, kakav je bio onda kada su ga u Dakoti najurili sa izgradnje željeznice, zato što je jednom drugom radniku ukrao novac.

Onda je lunjao kroz zemlju bez plana i cilja. U Oklahomi je konj počeo da mu šepa, pa je morao poslednje pare dati veterinaru da bi

ga nekako opet podigao na noge. Jedne vrele julske noći, u blizini rezervata, napala su ga dva Indijanca i bio je teško ranjen jednom strelom. Uspelo mu je da se spase od crvenokožaca. Danima se vucao dalje, dok nije u groznici od zadobijene rane ispao iz sedla.

Jedan stari putujući trgovac ga je pronašao i lečio ga dok nije ozdravio.

Kitn je produžio ka jugozapadu, prema Koloradu, no i tamo nije ostao, jer se zavadio sa nekim revolverašem u baru Denvera, pa je morao prvi put da se bori revolverima na glavnoj ulici. Revolveraš je pao pred njim u uličnu prašinu, ali nije mogao nastaviti borbu.

Lari Kitn je prerano potegao pištolj.

Bila je to nefer borba. Na Kitnovu sreću, niko nije posmatrao tu borbu. Tada su takve svađe bile svakodnevna pojava u Denveru i nisu privlačile ničiju pažnju.

Bivši pružni radnik iz Dakote bežao je dalje ka jugozapadu, prema Arizoni. U Taksonu je radio u jednoj štali za iznajmljivanje, no odatle su ga najurili zato što je prisvajao novac na taj način što je noću posuđivao konje, a vlasniku štale nije predavao novac. Bio je to poslednji posao kojeg se je Lari Kitn prihvatio. Od tada je lunjao tim krajem. Kod Las Pekosa napao je iz zasede jednog trgovca, ranio ga, skočio na kola i dokrajčio čoveka udarcem drške pištolja. Plen je bio jadan: dvadeset dolara.

Lari Kitn je bežao, bežao je od mesta do mesta, od kraja do kraja.

Njegova dela su ličila jedno na drugo, kao jaje jajetu.

Pre nekoliko godina došao je u Mohavi Maunti. Tamo se priključio jednoj bandi razbojnika, koji su napadali poštanska kola, ali ih je uskoro napustio zato što mu se nije dopadao odnos koji je vladao među banditima. Šef je bio mali, krivonogi čovek sa dubokim glasom. Stalno je terao svoje ljude, ponašajući se prema njima kao da su tegleća marva.

Tada Kitn odluči da se „osamostali”. U to vreme naišao je kod Red Lejka na Roberta Pigeru. Odmah je u tom momku prepoznao svog istomišljenika, ali, pre svega, video je u njemu čoveka kome se može zapovedati.

Upravo tada je Piger tražio drugi posao. Njegovi drugovi su prilikom jednog napada pobijeni od vojne potere. Piger se, kao i obično, sakrio negde gde nije bilo „vruće”.

No, uskoro je Kitn došao do zaključka da samo sa Pigerom neće stići daleko. Jedne prolećne večeri, kada su ova dvojica nameravala da zaustave poštansku kočiju između Fort Mohavija i Leonija, iznenada su naišla tri jahača, koji su verovatno pratili ovu dvojicu bandita. Pošto su ih vezali, sami su obavili posao. Uradili su to znatno veštije od Kitna i Pigeru pa, kada su upravo hteli da skupe plen, jedan od putnika — čovek uskih ramena i bleđa lica — naglo se baci na zemlju a kolt mu se odmah nađe u ruci.

Bio je to Kid Mek Neli — čovek iz Kentakija.

Ona tri bandita gledala su zapanjeno u njega.

Mek Neli pozva Kitna i Pigeru da razoružaju onu trojicu.

Plen je bio veoma mršav, tako da su Kitn, Mek Neli i Piger morali trideset milja dalje da prodaju konje, koje su oduzeli svojim „konkurentima”. Na taj način su došli do par dolara.

Mek Neli je hteo da pođu u Leoni. Šta je tamo zapravo namera-
vao, to onoj dvojici nikada nije bilo jasno. Čovek iz Kentakija je bio čudnovat mladić, koji izgleda nikada nije imao neki određeni cilj. Radio je u Roki-Planinama na minerskim radovima pri izgradnji željeznice. — To je bilo sve što je Kitn uspeo da izvuče od njega.

Od tada su jahali skupa. Sa promenljivim uspehom pljačkali su usamljene jahače, putujuće trgovce, indijanske uhode i poštanske kočije.

Da li su ona druga dvojica bila zadovoljna poslom, Kitn nikada nije saznao — nije ga to ni interesovalo. On, u svakom slučaju, nije bio zadovoljan takvim životom.

U to vreme pobliže je upoznao Bilija Pismekera, koji mu je prodao ovu ideju.

Kitn se isprsi, prođe rukom kroz kosu i zevnu.

Danas je moralo uspeti! Taj plan, koji je tako dugo pripremao i tako sa mukom izgradio, morao je danas da uspe.

Nijedan čovek na svetu ne bi uspeo da mu dokaže da je to bila budalaština. Lari Kitn je bio opčinjen tim svojim planom.

Hteo je da dođe do para pod imenom poznatog maršala Vajata Erpa, ali je hteo još nešto; da konačno bude neko, da se konačno izvuče iz kože bezvrednog i beznačajnog malog bandita Lari Džasva Kitna.

To nije priznao svojim drugovima. To je, u stvari, bio pravi razlog. Samo zato je ispleo veo tajanstvenosti oko svojih namera. Bila je to činjenica: bandit Lari Džasva Kitn je pokušavao kroz taj plan da zadovolji svoju želju i da dokaže da nešto vredi. On, sedmi sin jednog siromašnog krojača iz jugoistočne Dakote, mladić koga je život uvek gurao u stranu, proterani radnik, skitnica, bandit koji nije nikada došao do pravog plena — on će konačno nešto postati.

Vajat Erp! Nebesa, kakvog li imena! Kad ga je prvi put čuo iz Pismekerovih usta, glasno se nasmejao. On je trebalo da bude baš Vajat Erp, taj najopasniji vuk čitavog Zapada, taj čuvar zakona, koga su se svi najviše plašili, taj najopasniji borac revolverom. Da, on će to biti za ceo ovaj grad. Pismeker mu je to tako dugo tucao u glavu, dok u to i sam nije poverovao.

— Kada jednog dana budeš započeo sa tim, kada te ljudi budu zvali tim imenom, začudićeš se kako ćeš se brzo i sam u to uživeti.

Čitavo putovanje, ovamo gore u Vajoming, bilo je podređeno samo jednoj misli — potrebi da taj mali gangster dokaže da nešto vredi.

Pa da. Lari Kitn i nije bio ništa drugo do jedan mali gangster. Bar dotle. Što je u Dakoti pokrao nešto love, što je u Koloradu prevario jednog čoveka, pa ga onespособio za borbu, što je zaustavio nekoliko poštanskih kočija — sve to nisu bili veliki zločini. Ali, ipak, taj sin krojača iz gradića Medison u Dakoti, nije imao veću želju nego da postane veliki desperados koga

će se svi plašiti. Možda je to bilo bitno u Kitnovom karakteru što je želeo jednom da postane nešto značajno.

Od onog dana se mnogo toga na- gađalo o Lariju Džasva Kitnu. Istoričari i psiholozi su se pozabavili njegovom ličnošću — svi oni su mu pridavali preveliku čast. Što je on postao zaista jedan od najvećih zločinaca Divljeg Zapada, ima se zahvaliti više okolnostima u koje je on dospao.

Da, on je postao jedan od velikih desperadosa zapadnih država. Dr. Žils Farmakaci, možda najznačajniji istoričar Amerike na kraju prošlog veka, pisao je o Kitnu: „On nije bio ništa, on je bio beznačajna varalica, koju je sa razbuktalet vatre vetar poneo i nesrećnim slučajem ispustio na bure baruta...”

Svanuo je novi dan.

Čovek, čiji je to dan trebalo da bude, spavao je. Ne baš naročito udobno. Desperados Lari Kitn opružio se na svom ležaju, a glava mu je visila sa kreveta.

Bandit poskoči tek kada je napolju vrisnuo jedan mali dečko zato što ga je ritnuo konj koga je duže vremena dražio. Skoči na prozor i, još bunovan od sna, pogleda na ulicu.

Napolju se skupila gomila sveta oko jednog malog plavog dečaka, koji je, derući se, ležao na zemlji i držao se za desnu natkolenicu. Udarac konjske kopite odbacio ga je nekoliko jardi.

Kitn je podbulim očima posmatrao tu scenu.

Nije ga uopšte uzbuđivala.

Morao se najpre setiti šta se desilo.

Kako je zapravo došao ovamo? Šta je hteo ovde?

Do đavola, pa koliko je to već sati?

Okrete se naglo i, još uvek bunovan, pođe ka vratima, otvori ih i promuklo viknu u hodnik: — Portir!

Ovaj se pojavi na stepenicama i pogleda ljutito gore.

— Šta je, mister?

— Koliko je sati?

Ljutitim pokretom izvadi gostioničar iz džepa jedan bezvredan Tombak — sat pa ga podiže do visine očiju.

— Pola dvanaest, mister!

— Šta...!?

Kitn je tupo gledao u njega.

— Da...!

Tada se bandit brzo okrenu i nestade u sobi.

Gostioničar izađe još više u hodnik i viknu:

— Morate se upisati u knjigu gostiju, mister...!

Tada se, uz tresak, zalupiše vrata Kitnove sobe.

Bandit se na brzinu oprao i obukao.

Na gostioničarevo iznenađenje, već kroz deset minuta, pojavio se dole pored šanka.

— Doručak? — upita gostioničar.

— Ne, dajte mi samo jedan viski!

Kitn se na ovaj doručak privikao u Arizoni, ali je sada taj običaj proklinjao u sebi.

Kako je samo mogao tako da zaboravi na ulogu koju je igrao. Sigurno onaj čuveni čuvar zakona nije mesto kave, ujutro pio viski.

Kitn je pokušao da spase situaciju na taj način što je rekao: — Pošto sam prespavao doručak onda ću radije popiti jedan viski da bi mi ručak bolje prijao.

Gostioničar se nasmejao. Ovo objašnjenje mu se dopalo.

Kitn pogleda u sat iza šanka.

Deset do dvanaest.

Gostioničar mu doda poručeni viski. Pri tome je posmatrao prodornije nego juče strančevu pojavu.

— Moraćete da se upišete u knjigu gostiju, mister.

Kitn odmahnu: — Doći će i na to red, samo bez žurbe, gostioničaru.

Pripali cigaru.

Do đavola! Dim mu zastade u grlu. Gušio ga je. Nije mu prijao.

Pokretna vrata zaškripaše.

Kad se Kitn okrete, mislio je da će mu srce stati! Ulazio je šerif.

Kad je video čoveka sa dva revolvera, čuvar zakona je stao, skupio ohrve i lagano prišao šanku.

Dotaknuvši obod svog šešira, pozdravi:

— Helo!

Kitn odgovori na isti način.

Sarn poruči piće i smota cigaretu.

Kitn oseti kako mu srce užasno lupa.

Sedam minuta do dvanaest!

Kitn htjede, kao i prethodnog dana, da šerifu doda šibicu.

Sarn iskoristi priliku da sa čovekom sa dva kolta nastavi juče započeti razgovor.

— Još uvek ste u gradu?

— Da, tako bar izgleda — odgovori Kitn grublje nego što bi i sam očekivao u takvoj situaciji.

— Ti si Vajat Erp! Već si to sada — činilo mu se da čuje Piskerov glas.

Šest do dvanaest.

— Da vam se to vašljivo gnezdo slučajno ne dopada?

Kitn sleže ramenima.

Pet do dvanaest.

Sarn srkne svoj viski. Bilo je jasno: svakog dana u isto vreme dolazio bi po svoje piće. Bila je to sušta slučajnost. Ali Lari Kitn nije mislio da je to slučajnost. Nije bio dovoljno staložen da bi mogao doći do takvog zaključka.

Možda bi čutao da ga šerif nije dražio: — Šta zapravo tražite ovde?

Tada su Kitnovi živci popustili. Okrete naglo glavu i reče frkćući: — Vas sigurno ne tražim.

Džoni Sarn se zapanji, izvadi cigaretu iz usta i gurne šešir na potiljak.

Šta li je to? Ala je taj čovek zadržljiv!

Kitn pogleda u sat ne pomaknuvši glavu, jer bi to već moglo postati sumnjivo.

Četiri do dvanaest.

Grom i pakao! Kada bi taj prokleti šerif nestao.

Šankista pođe ka vratima koja vode u kuhinju. Pre nego što ih otvori, pogleda u Kitna i promrmlja: — Morate se još upisati u knjigu gostiju, mister.

Sarn podiže pogled i reče: — Da, to je ovde uobičajeno. Svaki razuman čovek se upisuje kada je u nekom hotelu.

Kitn se naglo uspravi.

Bio je za pola glave viši od šerifa.

Čuo je u ušima Pismekerov glas:
„Ti si Vajat Erp”!

— Kako to mislite?

— Onako kako sam to i rekao.

Kitn se odmakne za korak na stranu.

— Kako ste to mislili?

Do đavola, zar je pohudio? Šta li će se iz ovog izroditi?

Preko, pored prozora, sedela su četiri čoveka, igrajući poker. Prestali su sa igrom i pogledali prema šanku.

Još pre nekoliko minuta je Kitn pozeleo da je salun pun ljudi. Sada je zaželeo da su čak i oni igrači otišli do đavola.

Tada se rastvore pokretna vrata i dva visoka momka, obučena u kaubojska odela, ušli su unutra. Nisu odmah shvatili šta se to odigrava kod šanka.

— Hej Džo, ostani tamo, sada će biti bitke!

Onaj drugi kauboj se glasno nasmeja.

Džoni Sarn je spustio ruke. Mirno i hladno gledao je u strančeve oči.

— Šta hoćete?

— Ja sam vama postavio pitanje šerife! — odgovori Kitn kruto. — Mislim da to nije grad u kome bi šerif mogao stranca bez razloga da vređa.

Džoni Sarn najednom shvati da je predaleko otišao i da je to što taj čovek kaže tačno. Ali kako da se izvuče iz te glupe situacije?

Začuse se udarci sata.

Kitnu su se učinili kao ubodi.

Sarn je zabrinuto gledao. Do đavola, kako je mogao tako oštro da postupi? Pa stajao je prema jednom mračnom revolverašu.

Udarci sata su banditu ponovo doneli njegovu slabost i jasno je shvatio da protiv šerifa nema ni najmanju šansu u borbi. Sigurno je taj čovek umeo da rukuje koltom.

Lari Kitn nikada nije bio naročiti strelac.

Kauboji su stajali nepomično.

Najednom onaj najbliži viknu: — Pa, gospodo, nećete nas valjda razočarati?

Protivnici su stajali još uvek jedan prema drugom na odstojanju od jedva četiri jarde.

Šerifov pogled kliznu sa strančevih očiju ka njegovom oružju.

Dvanaest časova i tri minuta.

Tada na ulici odjeknu pucanj.

Kitn se neprimetno strese.

Samo sekundu kasnije čulo se približavanje žurnih koraka.

Pomična vrata se rastvoriše.

Tamo je stajao čovek sa dve vreće.

U desnoj ruci držao je revolver.

U salonu se niko ne pomače.

Rober Piger je nadmašio samog sebe. Široko razrogačenih očiju bujlio je u Kitna i viknu promuklim glasom:

— Do đavola! Vajat Erp!

Odmah zatim podiže kolt i pošavši unazad opali.

Sasvim pored Kitna metak je udario u drvo šanka.

U salonu je još uvek vladala grobna tišina. Došao je veliki trenutak Lari Kitna. Formalno je osećao da su ove tri stvari, koje su se upravo odigrale pred njihovim očima, formalno zaprepastile ljude. Najpre pojava bandita sa vrećama novca, zatim ime Vajata Erpa — i onda pucanj zbog koga bi Kitn

najradije zadavio Pigeru. Metak ga je strašno uplašio.

Ali Kitnov strah je bio manji od ostalih ljudi u gostionici. Konačno, on nije bio potpuno nespreman na to što je odigravalo.

Skoči od šanka i polete napolje.

Usput odgurne jednog od kaubojca koji su mu stajali na putu:

— Mesta, momče!

Piger je već bio na konju, pa je stigao do sporedne ulice.

Tada prasne hitac sa Kitnovog levog kuka.

On je jedno krilo vrata podupro leđima tako da su oni u gostionici mogli videti sve što se odigravalo napolju.

Pigerov vrisak bio je nešto preglasan.

Tek tada se i šerif snašao. I on polete, ali zastade pun respekta iza navodnog Vajata Erpa.

Kitn se uspravi iz svoje poze koja je ličila na pozu revolveraša u dejstvu — što je nedeljama vežbao ispred ogledala u svojoj hotelskoj sobi dole u Mohavi Kauntiju — pa brzo pođe preko verande.

Na sred ulice ležala je vreća novca.

Kitn pogleda u nju.

I šerif je već bio pored njega. Pogledao je samo za oblakom prašine, koji je ostao iza razbojnika. Onda pođe ka vreći novca i podiže je.

Gotovo svečanim korakom vrati se sa plenom nazad ka verandi.

— Oduzeli ste mu novac! Vaš metak ga je pogodio — maršale!

Maršal!

Ova dva sloga zvučala su u ušima ovog sitnog lupeža kao najlepša muzika. Nehotično se uspravi.

Maršal! Šerif Atlantik Sitija ga je nazvao maršalom.

Iza njih, ispred saluna, stajali su ostali.

Svi su čuli šerifove reči. I nikom se nisu činile glupe. Pa čuli su kako je bandit nazvao stranca.

Sarn se dosetio.

— Moram slediti onog tipa. Hej, momci, ko će poći sa mnom. Ja...

Tada odjeknu strahovita detonacija.

Na sto dvadeset jardi istočnije od njih uzdizao se oblak dima. Ne shvativši šta se dešava, ljudi su gledali prema pečurki dima koja se uzdizala u nebo.

— Skladište Vels Fargo kompanije! — vikne Sarn. Onda potrča.

Ostali su pošli za njim.

Kitn lagano pođe prema sredini ulice.

Iz kuća su izlazili ljudi.

Kad je Kitn slučajno pogledao preko prema Andertekovom birou, video je u sporednoj ulici kako jedan čovek stoji oslonjen o zid kuće. Činilo mu se da mu se krv sledila.

Bio je to Kid Mek Neli.

Momak je hladnokrvno stajao oslonjen o zid kuće, savijajući cigaretu.

Kitn mu dobači otrovan pogled.

Zar je ovaj čovek poludeo? Kako je tako brzo stigao tamo? Zašto li je bio tamo — i nije se izgubio?

Niko ne može da shvati tog čoveka iz Kentakija.

Vest o boravku maršala iz Dodža u Atlantik Sitiju izazvala je više nemira nego one tri eksplozije. Što

je odmah pogodio onog bandita i što mu je oduzeo jednu vreću sa novcem, to je još više doprinelo uzbuđenju, koje je izazvala vest o njegovoj iznenadnoj pojavi.

Pošto je šerif pogledao rupu u zidu skladišta Vels Fargo kompanije, vratio se ka salunu kod nabedenog maršala iz Dodža pa mu priđe sa ispruženom rukom.

— Maršale!

Kitn duboko udahnu. Morao se savladati da od „zadovoljstva” ne zažmuri. Džoni Sarn najednom primeti tamnu fleku na jakni. Odmah mu je bilo jasno da je tamo bila maršalska zvezda. U levoj futroli je bio revolver predugačke cevi sa kojim je maršal malo pre ispalio onaj majstorski hitac. Do đavola, Sarn nije bio budala. On je već mnogo toga čuo o Vajatu Erpu i njega kao čuvara zakona je normalno najviše zanimalo oružje njegovog popularnog kolege. Čovek pred njim bio je Vajat Erp. Džoni Sarn je sada bio čvrsto uveren u to.

Nebesa — sa njim je bio malo pre u salunu započeo kavgu. Kakva li bi to bila blamaža!

Gradonačelnik Džo Hepni priđe „maršalu” pružajući mu obe ruke.

— Mister Erp — sve sam čuo! Nesumnjivo ste proterali bandite, koji nas već dva dana formalno dovode do ludila...

Kasnije je dolazilo sve više ljudi, starih i mladih, da bi tom „velikom čoveku” stegli ruku. Čak su dolazile i žene sa decom.

Kitn se zadržavao u salunu. Sve to proživljavao je u velikom zadovoljstvu.

Samo jedno mu je smetalo tog popodneva: lice čoveka iz Kentakija, koji je stajao oslonjen o šank, pijući jedan mali viski za drugim. U prvom redu Kitn se ljutio što se Mek Neli zadržavao u gradu, a zatim se ljutio i zato što je njegov ortak stalno pio i na šank još nije stavio nijedan cent: to nije ni mogao jer je bio sasvim bez para.

Najednom se šerif ponovo pojavi u salunu. S vrata je posmatrao Mek Neliju.

Onda oštro viknu: — Hej, ko ste vi?

— Mek Neli — odgovori mirno čovek iz Kentakija. — Kid Mek Neli šerife, ako nemate ništa protiv.

— Da li nemam ništa protiv to će se tek pokazati. Dođite najpre sa mnom preko u moju kancelariju. Ja...

Mek Neli gurne šešir sa čela i prekide šerifa:

— Mister Erp, jeste li čuli šta je šerif rekao?

Kitn podiže glavu i skupi obrve. Džoni Sarn pocrvene. Do đavola! Da nije opet načinio neku glupost?

— Maršale, vi poznajete tog čoveka? — upita on mucajući.

Kitn dobaci brz oštar pogled ka Mek Neliju, onda poluglasno reče: — Aha.

Sarn obrisa lice. Zatim klimne glavom:

— Žalim, mister Mek Neli, Ali moraćete razumeti da se sada moram naročito pozabaviti svakim strancem u gradu.

Mek Neli klimnu glavom: — U redu šerife. To je vaša dužnost.

Kitn je zaželeo svog ortaka da išamara. Šta li to radi Mek Neli? Šta ako ga je neko video? Mota se

po gradu, stoji bez centa uz šank, pijuci čašu za čašom viskija.

— Helo, maršale, pozivam vas na jedno piće! — viknu sada čovek iz Kentakija.

Kitn se lagano podiže i priđe šanku.

Sve ide na moj račun što džentlmeni popiju! — viknu on važno.

Mek Neli se naceri.

— Smesta se gubi iz grada — šapnu Kitn Mek Neliu dok je dizao čašu.

— A zašto? — upita Kid.

— Srešćemo se noćas, kao što je dogovoreno. A sada čistac.

Našli su se u dogovoreno vreme u planini.

Kitn uze novac koji je Piger imao u vreći i dade ostaloj dvojici njihov deo.

Dok je Mek Neli stavljao novac u džep upita: — A šta ćemo sada da radimo?

— Držaćete se dalje od grada.

— A zašto? — upita Mek Neli.

Kitn ga pogleda ljutito. — Zašto? Pitaš gluposti. Pigeru su videli, a šerif i u tebe sumnja...

— Ma ni govora! On me je čak ljubazno pozdravio kada sam popodne projahao pored njegove kancelarije, pa me je pitao da li imam dobar smeštaj. Ako nemam, da mogu stanovati u kući njegove sestre dok budem bio u gradu. — Da, šefe, izgleda da tvoj plan i nije tako loš, kako sam u početku mislio.

— Dobro, ali Pigeru ne smeju ni po koju cenu videti u gradu — dodade Kitn mrmkajući,

— A šta ja da radim? — upita lopuža.

— Ti ćeš ostati ovde negde, dok ne pođemo dalje.

— A kada će to biti?

— Kada bude šef skupio dosta love — odgovori Mek Neli umesto Kitna.

Piger se naceri ali ostade u planini.

Tri dana. Onda mu je to postalo suviše dosadno i glupo i on odjaha u grad.

Bilo je to na jedan sat pre ponoći.

Bandit je jahao sporednom ulicom, koja je vodila u glavnu, između zgrade banke i trgovine. Sto jardi pred kraj uličice zastao je, privezao konja za balvan i osluškivao.

Šta se u tih par minuta odigravalo u uskoj Hilberi ulici Atlantik Sitija nikada nije bilo sasvim razjašnjeno. O tome sam čitao najrazličitije verzije. Na žalost, nerealna je i verzija po kojoj je sniman film o tom događaju. Mislim da sam posle mnogo truda ipak uspeo da uđem u trag istinitim događajima, koji su se odigrali te ponoći u Atlantik Sitiju.

Kitn je sedeo u salunu i pijuckao.

Mek Neli je sedeo pored njega.

Ostali stolovi u salunu su bili puni. Činjenica da je prisustvo poznatog maršala iz Dodža rasteralo bandite, koji su gradu doneli toliko nemira, izgleda da je kod ljudi izazvala preteranu razdraganost. Nazdravljavali su čoveku za koga su mislili da je spasao grad.

Mister Verbari, vlasnik banke, potajno mu je napravio poklon u

novcu. Gradonačelnik je toga dana uveče bio kod Kitna u njegovoj hotelskoj sobi, pa mu je zajedno sa tri ugledna građanina dao predlog da ostanu u Atlantik Siti. Kitn je imao dobre živce, pa im je rekao da bi takva šala skupo koštala grad. A gradonačelnik mu je na to odgovorio da Atlantik Siti ne bi cicipiašio ako bi mogao da ima za čuvara zakona čoveka kao što je Vajat Erp.

— A šerif — pitao je Kitn.

Na to mu je gradonačelnik stavio do znanja da Sam više i nije bio baš najzadovoljniji i da bi sigurno želeo da preuzme nekakav drugi posao u kojem bi mogao bolje da zarađuje.

Kitn se pravio kao da ga ta stvar nije baš mnogo privlačila. Tada je Mek Neli, koji je prisustvovao tom razgovoru, ubacio varnicu koju su gradonačelnik i njegovi pratilci odmah prihvatili.

— U Dodžu su vam prethodno isplatili nekoliko stotina, ali...

Gradonačelnik na to reče da se ni u Atlantik Siti ne bi libili da isplate neku sumu na ime akontacije.

Tada je lažni „maršal iz Dodža“ pokazao znatno više interesa.

Mogao je da očekuje veću sumu novca i da zadrži slavu koju je imao noseći ime Vajata Erpa.

Njih dvojica nisu više mislili na Roba Pigeru.

Bila je to Kidova slabost, da ništa ne misli kad pije —, a sada je pio. Zato više nije ni mislio na Pigeru.

Ali uprkos tome čovek iz Kentakija će svog šefa još jednom

spasti sledećih minuta, iako to nije slutio ni on, ni Kitn, ni bilo ko u salunu.

Džoni Sam je stavio na glavu sivi šešir, prikačio je opasač sa oružjem i izašao. Hteo je da započne svoj prvi noćni obilazak.

Lari Kitn ga je slučajno video kada je prolazio pored saluna.

Kitn ni sam nije znao zašto je najednom ustao i izašao iz saluna kroz sporedna vrata.

Šerif je upravo nameravao da pređe Hilberi ulicu, kada na udaljenosti od kojih četrdeset jardi vide nasred te ulice jednog čoveka.

Možda se Sam ne bi ni obazirao na njega da tog trenutka svetlost, koja je padala iz obližnjih kuća, nije osvetlila lik onog čoveka.

Sam stade usred koraka, odmeri čoveka, pa onda pođe ulicom.

Lagano je prilazio banditu.

Piger mu je išao u susret, i najednom spazi kako mu se na grudima zablislata zvezda.

Onda se uplašio.

— Hej — viknu šerif banditu. — Ruke u vis! Odmah sam te prepoznao, ti si provalio u banku i...

Tada se lopus naglo okrete.

— Stoj! — derao se šerif, koji je sada bio siguran, da je pred sobom imao bandita, kojem je „maršal“ oteo vreću s novcem.

Piger polete ka svom konju.

Tada šerif izvuče revolver iz futrole.

Istog trenutka zaprašta pucanj kroz otvorena dvorišna vrata.

Strelac iz zasede bio je Lari Kitn.

Džoni Sarn se zatetura napred i pade.

Na glavnoj ulici začuli su se glasovi.

Piger skoči u sedlo, okrete svog konja i odjuri.

Tada je neko naglo povukao Kitna, koji je još uvek stajao u otvorenim vratima, i to jednom nogom na ulici.

Bio je to Mek Neli. Munjevito je zatvorio vrata.

Bilo je to u poslednjem trenutku, jer iz glavne ulice su već ljudi trčali u uličicu.

Kitn i Mek Neli su stajali među ljudima, kada je gostioničar viknuo:

— Mister Erp! Brzo! U Hilberi ulici je neka pucnjava...

Mek Neli gurne svog šefa.

Ljudi napraviše „maršalu” prolaz.

Lari Kitn pođe bez žurbe u sporednu ulicu. Već iz daljine primeti kako je više radoznalaca stajalo u krugu oko pogođenog šerifa.

Kitn gurnu ljude u stranu.

Onda se sagne i podigne šerifa.

— Gde stanuje doktor?

Ali već je bilo prekasno za doktora!

Sa jedva tri i po jarde udaljenosti metak podmuklog strelca iz zasede pogodio je čuvara zakona u srce, tako da je bio odmah mrtav.

Dok Džefrej Robinson je mogao samo da konstatuje smrt šerifa Sarna.

A ubica je stajao uz njega.

Kad se Lari Kitn vratio u salun, lice mu je bilo veoma bledo.

Ali onih nekoliko ljudi koji su ostali nisu to приметили.

Kid Mek Neli je stajao oslonjen o šank — i pio.

Kitn stisne usne. Iako je uviđao da bi bez tog momka sada bio gotov, strašno se razbesneo na njega.

Zašto je taj tip toliko pio?

A Piger, gde li se on sada nalazio? Ona maloumna lopuža! Šta je imao da traži u gradu?

Bila je to čista slučajnost da se on nalazio u dvorištu saluna, kada su one šerifove reči odjeknule na uličici.

Kitn je odmah znao da se moglo raditi samo o Pigeru — znao je da odmah mora nešto da učini.

Onda je pucao.

Bilo je to ono najbrutalnije što je mogao da učini. Da nije za sobom imao Mek Nelija, sada bi sigurno već visio na nekoj grani trinaest stopa nad zemljom, kao ubica šerifa.

Tako je još jednom smrt mimoišla tog zločinca.

Lari Džasva Kitn, koji je do tada bio beznačajna skitnica, postao je ubica.

Staklenim pogledom razgledao je prostoriju, pogledao u uska leđa Mek Nelija, zatim se okrenuo.

Najednom mu je pozlilo.

Tada gradonačelnik ulete u gostionicu.

— Mister Erp! — derao se on. — Šerif je ubijen!

Mister Erp!

Te dve reči su zločinca opet vratile. Pa on je bio Vajat Erp! Ovde su ga ljudi zvali. Više nije video Mek Nelijeva leđa, više nije video ostale ljude u salunu. Samo

je osećao gradonačelnikovu ruku u svojoj.

— Pogotovo ste nam sada potrebni, maršale — rekao je gradonačelnik.

Kitn potvrdi glavom. U glavi je osećao potmulo zujanje i bubnjanje. Klimne još jednom glavom i dohvati cigaru, pa se morao savladati, da ne zadrhti, dok mu je gradonačelnik pružao vatru.

Prošla su dva dana.

Mek Neli je sedeo na stolici u Kitnovojoj sobi.

Bilo je posle podne.

Jedna velika muva zujala je kroz prostoriju, udarajući stalno o zatvoreno prozorsko okno.

U prostoriji je bilo sparno.

Mek Neli je bio bleđ. Od onoliko viskija se zaista razboleo.

Kitn je obučen ležao na krevetu, držeći ruke prekrštene pod glavom.

Mek Neli je savijao cigaretu.

— Prestani već jednom sa tim pušenjem! — ljutio se Kitn. — Ionako više nema vazduha u ovoj rupi.

— Onda ćemo otvoriti prozor — odgovori čovek iz Kentakija —, pa ustade i pođe ka prozoru.

— Prozor će ostati zatvoren! — prodra se Kitn.

Nije mogao da sluša zvuke sa ulice. Škripu velikih kolskih točkova u pesku glavne ulice i mukli topot konja, zveket mamuza, lagano koraćanje žena i dece po verandama ispred kuća.

Mek Neli pogleda dole na ulicu.

— Trebalo bi da odjašimo, Kitn! Već bi bilo vreme.

— To je moja stvar! — odgovori šef.

— A šta još čekaš! Imaš pare koje ti je dao gradonačelnik, imamo lovnu iz banke...

Kitn poskoči.

— Lovu iz banke? Pa i sam si rekao da je Piger opljačkao samo par dolara koji su ležali naokolo. Ne, burazeru — hoću sve da imam, sve što je u trezorima. Nikada još nisam nigde imao veću šansu nego što sam je imao ovde. Večeras ću prihvatiti zvezdu...

— Meni je već dosta — reče Mek Neli.

Kitn se začuđeno zablenu u njega. — Šta...?

Mek Neli se okrete. — Rekao sam da mi je dosta, Kitn. Preteruješ. Koliko dugo misliš da igraš ovu ulogu? Zar zaista veruješ da to može još dugo trajati?

Mek Neli je bio blizu istine. Lari nije mogao da se odvoji od slave koju je oteo velikom maršalu.

Nijedan od njih dvojice nije slutio kako su već bili blizu propasti...

Mek Neli je gledao prema poštanskoj kočiji, koja se upravo zaustavila preko puta pred poštom. Izgledalo je kao da nije niko izašao, ali kada je poštanska kočija — koja je bila na krovu pretrpana prtljagom — krenula dalje, preko je stajao jedan čovek.

Bio je visok, gizdav, suvonjav a na glavi je imao svetlosivi stetson

sa uskom crvenom trakom. Njegovo lice, iako preplanjeno, bilo je blede — i lepo je izgledalo. Imao je plave oči sa dugim trepavicama.

Čovek je bio obučen u elegantno Boston — odelo, a ispod široko rastvorene jakne izvirivao je opasac pun municije.

U levoj ruci držao je tašnu od krokodilske kože, koja je inače bila tipičan rekvizit lekara.

Laganim, elastičnim korakom prelazio je čovek preko ulice, idući prema krčmi.

Mek Neli nije skidao pogled sa stranca sve dok nije zašao za verandu.

— Do đavola! — uzviknu bandit.

Kitn ga upita: — Šta je?

— Ništa.

— Šta? — Kitn ustade i priđe prozoru.

Na ulici je vladala uobičajena živost. Koła u pokretu, ljudi i žene koje su stajale na verandama ispred radnji.

Deca su se muvala pored valova za napajanje konja. Za balvane bili su privezani osedlani konji. Jedan mali čovek u zelenim pantalonama i žutoj jakni zadihano je prelazio kolovoz, svađajući se sa kaubojem koji je sedeo na kolima.

Kitn se okrete.

— Šta je to bilo?

Mek Neli je premeštao cigaretu iz jednog ugla usta u drugi. Lagano se okrete od prozora, buljeći zamišljeno u pod.

— Do đavola, mora da sam popio previše viskija.

— U svakom slučaju dovoljno za ceo mesec.

— Još za duže, za još mnogo duže.

Mek Neli pođe ka vratima, otvori ih i izađe napolje.

— Odmah ću i ja doći — vikne Kitn. — Moram obrijati bradu. Ot kad me je u Santa Feu zasekao jedan berberin po grkljanu, nemam više poverenja u tu bandu.

Čovek iz Kentakija čuo je te reči još samo iz daljine. Već je bio na stepenicama, pa je razmišljao o licu čoveka, koji je upravo stigao sa poštanskim kolima.

Gde li je već video to lice?

Morao da ga je negde već video! Sigurno. Ali gde?

Ko li je bio taj čovek?

Mek Neli je grozničavo razmišljao, ali nikako da se seti.

Lagano je silazio stepenicama u prostoriju u kojoj je bio šank.

Iz kuće izađe na dvorišna vrata.

Čitav sat je sedeo na jednoj šamlici ispred kapije štale, razbijajući glavu, koja mu je još uvek bubnjala od viskija. Ali bezuspešno. Tada ljutito ustade, šutne tronožac i pođe u krčmu.

U to vreme je tamo bilo malo ljudi. Jedan sto je bio zauzet onom četvoricom stalnih kockara, koji su započinjali u podne, kada su četiri prethodna otišla.

Levo, pored prozora, sedeo je sam jedan čovek. Pred njim je bila čaša brendija.

Njegove svetle oči upiše se u Mek Nelija i on se uplaši. Bio je to stranac koji je stigao sa poštanskom kočijom.

Sada je bio siguran u to da je tog čoveka već video i da to nije bio prijatan susret.

— Nebesa — nije li to bio jedan sudija iz Arizone?

Mek Neli je razmišljao o svoja tri suđenja. Mogao je da se seti još samo lica dvojice sudija. Suvonjavog lica devedesetogodišnjeg Džona Vebstera iz Hevilenda i lica sudije O'Kifa iz Juke. Kada su ga uhvatili po treći put bio je izveden pred sud u Dajamond — Džon — Parku. Nije se mogao setiti lika sudije, koji ga je onda osudio. Bio je to mlad čovek, toliko se još sećao. I kad je pogledao u oči onog čoveka, tamo preko pored prozora, verovao je Mek Neli, da je to bio čovek, koji ga je onda osudio na godinu dana prisilnog rada u Lupinu.

Možda bi pribranije mislio, da mu glava nije od alkohola bila tako mutna.

Naime, da je čovek iz Kentakija znao ko je sedeo nasuprot njemu, najverovatnije bi munjevito potprašio pete i izleteo napolje, pa bi uzjahao svog konja i u brzom galopu odjurio, kako bi između njega i onog čoveka bilo što veće rastojanje.

Umesto toga, Mek Neli se sada, oslonjen o šank, zabuljio u onoga, koga je držao za sudiju, a koji je mirno sedeo, držeći u levoj ruci čašu sa brendijem.

„Sudija” je imao neupadljivo lice, kada bi ga čovek samo površno pogledao. Međutim, ako bi bolje osmotrio, video bi da je to bilo veoma upečatljivo lice. Izgledalo je glatko, bez bora, sa pravilnim crtama. Ali ipak je u sebi imalo nešto odlučno. Čelo mu je bilo visoko i odavalo je veliku inteligenciju. Imao je tamne brkove. Brada je odavala vanrednu energiju. Ali iznad svega su bile upadljive njegove oči. One su bile neobično svetle

i hladne. Kada bi nekog pogledao, taj bi imao osećaj da ga prosto skrozira.

Mek Neli više nije imao želju da sretne taj pogled.

Tada Kitn siđe odozgo.

— Helo, maršale — pozdravi ga gostioničar, brišući istovremeno okvir šanka na mestu za kojim bi obično Kitn stajao, pa je uzeo novu flašu viskija sa rafa.

Kitn uze pola čaše i popi je na dušak.

Tada okrete glavu i pogleda Mek Nelija. Nehotično pogleda i u pravcu u kom je gledao Mek Neli, pa vide stranca.

Ovaj je upravo otpijao gutljaj brendija iz svoje čaše.

Kitn uze flašu i jednu čašu i na iznenađenje Mek Nelija pođe prema strancu.

— Helo, mister!

Kitn privuče jednu stolicu i sedne.

— Hoćete li da popijete nešto sa mnom, mister?

Stranac mirno klimne glavom, ispi svoj brendi i gurnu prema Kitnu svoju čašu.

Kitn strese glavom.

— Ne, mister — ne znam za šta me smatrate. U toj čaši je bio brendi i ja vam u nju neću usuti viski. Gostioničaru!

— Molim maršale?

— Donesite jednu novu čašu!

— U redu!

Gostioničar uslužno dojuri sa novom čašom i stavi je na sto ispred stranca.

Kitn nasu. I svoju veliku čašu nasu ponovo do pola.

— Vi ste stranac?

— Aha,

— Danas ste stigli?

— Aha.

Kitn se nasmeja. — Kad sam došao ovamo, šerif, koji je uostalom ubijen, isto tako me je ispitivao. Mi, zapravo, ovde ne volimo strance. Razumete li? Poslednjih dana smo mnogo pretrpeli.

— Aha — reče stranac.

Kitn ispi svoju čašu i nasu je ponovo do pola.

— Hoćete li još jedan? Ah — pa vaša čaša još nije prazna! Vi ne volite viski?

— Volim — ali ga pijem lagano.

Kitn se kiselo nasmeje. I onda mu sudbina dodeli najnemogućiju ideju koju bi mogao izraziti u odnosu na čoveka preko puta njega.

— Dosadno gnezdo taj Atlantik Siti — hoćemo li igrati pokera?

Stranac klimne glavom.

Kitn okrete glavu: — Gostioničaru, jedan špil karata!

Tada se pokretna vrata otvoriše i pomoćnik ubijenog šerifa uđe unutra.

— Maršale, gradonačelnik bi rado razgovarao nešto sa vama!

Ne podigavši pogled, Kitn vikne pomoćniku šerifa: — Ako nešto treba od mene, neka dođe.

Pomoćnik šerifa nestade.

Dva čoveka započese svoju igru — dubl poker. Bila je to oštra igra, samo za dobre poznavaoce.

Kitn izgubi prvu partiju.

Smejući se, prihvati izgubljenu partiju.

Izgubio je i drugu, pa i treću.

Kada je i po četvrti put izgubio, njegovo lice postade tvrdo i jedna uspravna bora pojavi se na njegovom niskom čelu.

— Hej. Vi ste izgleda opasan kockar, stranče!

Stranac je ćutao.

Tada Mek Neli pođe od šanka.

— Kockar? Ne, maršale, on je sudija.

Kitn je upravo hteo da baci jednu kartu i ruka mu zastade u pokretu.

— Sudija? Jesi li ti lud!

Stranac mirno pogleda „maršala”. — Hoćemo li dalje da igramo?

Mek Neli nastavi:

— Da, maršale, on je sudija. Pa ja sam vam ispričao da su me momci dole u Dajamond — Džo — Parku nasadili. Strpam sam u zatvor i onda me je ovaj čovek osudio na jednu godinu u Lupino.

Kitn protrlja čelo.

— A šta vi tražite ovde u Atlantik Sijetu? — upita on „sudiju”.

Izraz na strančevom licu se ne pomeri.

— Taj čovek se vara. Ja niti sam sudija, niti sam ikad bio u Dajamond — Džo — Parku.

Mek Neli, koji je bio dobro zagrejan od popijenog alkohola, isturi glavu poput ptice grabljivice.

— Znači ti to odričeš, burazeru! Do đavola izgleda da su ti najednom pune pantalone.

Stranac složi karte u ruci, pogleda Kitna i reče odmereno:

— Da li biste tom čoveku rekli da nas ometa u igri, maršale?

Kitn začuđeno pogleda stranca, onda skoči i divlje se nasmeja.

— Do đavola, taj momak ima dobre živce! U redu. U pravu ste, sudijo. Čisti se, Kid, zar ne vidiš da ometaš našu igru?

Mek Neli se brundajući povuče do šanka,

Igra se nastavi. I Kitn ponovo izgubi.

Tada su došli novi gosti.

Bio je to gradonačelnik sa tri čoveka iz gradskog veća. Pristupi stolu za kojim je maršal igrao sa strancem.

— Maršale, ja...

— Trenutak! — Kitn podiže levu ruku. — Gubim, gradonačelniče. Moraćete se strpiti. Ovaj džentlmen mi je već uzeo dvadeset četiri dolara.

Mek Neli doviknu sa šanka:

— On je iz Dajamond — Džo — Parka. On je sudija. U svakom slučaju bio je to kada je trebalo jednom sirotom đavolu plesti uže.

Stranac se nije osvrtao na ovo dobacivanje.

Igrao je.

I on je dobijao.

Kitn udari šakom o sto tako da su čaše zaigrale.

— Stavljam na onoliko koliko ste dobili.

— Znači trideset dolara? — upita stranac.

— Da!

Lari Kitn je izgubio i tu igru. Tada poskoči i preturi svoju stolicu.

— Mister, imate previše sreće. Bilo bi mi zaista milo kada biste naš lepi grad napustili sa sledećom poštanskom kočijom!

Stranac je pijuckao iz svoje čaše.

— Onda ćete se morati strpeti. Ja ovde u Atlantik Sittiju čekam nekog.

— Ah, još i to. Ne, mister. Od toga neće biti ništa. Vi ćete napustiti grad. Nama ovde nisu potrebne propale sudije, koje su se pret-

vorile u odlične varalice na kartama...

Stranac poskoči. Oči su mu ličile na užareno gvožđe.

— Da ne mislite timne reči da sam varao na kartama?

— Upravo to, burazeru! A sad nemoj da se praviš tako naivan, jer će te to inače brzo proći.

Stranac lagano obide oko stola. Lice mu je bilo blede.

— Dođite sa mnom na glavnu ulicu — reče.

Kitn odmah pođe napred.

Tada gradonačelnik zgrabi stranca za ruku.

— Mister, pa to je ludost. Vi nemate ni najmanju šansu jer on je Vajat Erp! On...

Stranac se bio već otresao gradonačelnika, ali čuvši šta onaj reče, naglo zastade. Bes se stiša na njegovom licu. Skupi obrve i zamoli gradonačelnika sasvim izmenjenim glasom:

— Ah, molim vas, recite mi to još jednom, gradonačelniče.

— On je Vajat Erp.

— Ja sam mislio da je on ovde maršal?

— To bi mi strašno želeli, ali on neće da prihvati našu ponudu. Pri tome smo mu veoma obavezni, pa smo mu predložili najviše koliko bi se uopšte moglo ponuditi maršalu u jednom takvom gradu, šta više mi smo to čak udvostručili. Slušajte, mister, to je budalaština. Vi nemate nikakvu šansu protiv njega!

Činilo se da su strančeve oči na jednom blesnule.

— Aha — reče on i pođe dalje.

Mek Neli ga je čitavo vreme posmatrao. I najednom je bio trezan kao jutarnja rosa. Do đavola! Pa

taj podrugljiv smešak, karte, pa onaj opasač sa koltovima ispod elegantnog odeva. Nebesa! Pa to nije bio sudija iz Dajamond — Džo — Parka. Ali ko je to bio, ko li je to?

„Kitn! Moram ga opomenuti“, si-
mu Mek Neliu kroz glavu. „Mo-
ram ga odmah opomenuti. Taj čo-
vek je revolveraš — on je revol-
veraš!“

Ali čovek iz Kentakija nije mo-
gao da se makne s mesta.

Kitn zauze položaj za borbu de-
set jardi ispred stepenica koje su
vodile na verandu saluna.

Ja sam veliki Vajat Erp! Pobe-
diću onog smešnog sudiju. Moram
ga pobediti, zato što je on u od-
nosu na mene jedna velika nula!

Stranac lagano pođe ka sredini
ulice.

Kitn ga je podrugljivo odmera-
vao.

— Slušaj, sudijo, najverovatnije
da je ovo sada tvojih poslednjih
četvrt sata. Imaš li šta da kažeš?
Možda nešto što bi trebalo da ka-
žemo čoveku, kojeg ovde čekaš?

— Ne!

— Dobro, žao mi je! Zato ću ti
dati šansu. Možeš povući svoj iza-
zov. Ja sam Vajat Erp, nije mi nuž-
no da se borim sa jednim zelemba-
čem.

— Ostajem pri onom što sam re-
kao!

— Dobro! — Kitn raširi noge.

Gore na verandi stajali su ljudi
napregnuta lica.

I Mek Neli prođe sada kroz po-
mična vrata saluna. Njegov pogled
bio je uperen u strančevo lice.

— Slušaj, zelembaču! Dajem ti
prednost da prvi pucaš! — vikne
Kitn praveći se važan,

— Odričem se toga! — odgovori
stranac hladno.

— Slušaj, čoveče — kako se ti
zapravo zoveš? Konačno, moramo
znati šta da nazvujemo na tvoj
nadgrobni spomenik. Dakle reci
nam svoje ime.

— Holidej.

Mek Neli zinu i oči mu iskočiše
od čuda.

— Džon Holidej — dopuni stra-
nac ledeno mirnim glasom.

Kitn klimne glavom. — Aha —
Holidej. Dobro...

Mek Neli se povuče ka vratima.

Kitn to primeti.

— Šta je Kid? — upita lažni
maršal.

Čoveku iz Kentakija kao da je
najjednom spala koprena sa očiju.

Sada je konačno znao ko je bio
taj čovek na ulici.

Da — on je bio kockar, nenad-
mašivi kockar — i on sigurno ni-
je malopre varao na kartama.

On je bio odličan borac pištolji-
ma i to jedan od onih retkih, naj-
većih, možda i najveći. U svakom
slučaju je bio revolveraš protiv ko-
ga jedan takav osrednji strelac kao
što je bio Lari Kitn nije imao ni
najmanju šansu.

Taj čovek bio je Džon Holidej.

Iznenada Kitn isturi glavu.

— Vi se zovete Holidej? — upita
on promuklo.

— Aha.

— Odakle to dolazite?

— Poštanskom kočijom iz Kolo-
rada.

Kitn još jednom pogleda u Mek
Nelijevo voštano lice. Još uvek ni-
je znao šta se zapravo dešavalo, ali
jedna zla slutnja se pojavljivala u
njemu.

Najednom se okrete. Pođe lagano ka stepenicama.

Tamo zastade i okrete se gradonačelniku. — Mislim da će vam biti milije da odustanem od borbe pištoljima, gradonačelnice.

Gradonačelnik brzo klimne glavom.

— Svakako, maršale. Ne bismo željeli da neki stranac samo zbog neke male nepravilnosti bude ubijen ovde. Ne smemo biti tako strogi. To bi našem gradu donelo naziv koji ne bismo želeli.

Kitn klimne glavom, zaboravivši na Mek Nelijevo preplašeno lice.

Priđe ponovo sredini ulice. Stranac je još uvek stajao tvrdih, ledenih očiju. Banditu već davno nije bilo prijatno da gleda stranca, koji je sebe nazivao Holidejom. Ali Kitn je još uvek bio toliko zaslepljen, da nije video stvarnu opasnost koja mu se približavala.

Krupnim koracima pošao je prema strancu. Zastade samo na po jarde pred njim.

— Čuli ste, amigo, da se gradonačelnik protivi tome da ovde nekog otpremim na onaj svet.

Stranac je gledao čvrsto u bandita.

— Vi ste Vajat Erp?

Kitn malo nagne glavu u stranu.

— Aha — nadam se da nemate ništa protiv. A o onoj igri od malo pre ćemo za sada ćutati. Samo očekujem od vas da ovde više nećete uzeti karte u ruke i da ćete se sutra najhitnije izgubiti. Ovde u Atlantik Sitiju vlada mir i red!

Posle ovih reči hohštapler se teatralno okrete i pođe ka salunu.

Hel Briger, gostioničar, nije ga više posmatrao onako zadivljenim

pogledom kao ranije. Ishod borbe pištoljima nije doprineo tome da se podigne ugled maršala u gradu. Ali ipak je još bio Vajat Erp.

Kad se stranac vratio u salun i rekao gostioničaru da bi želeo jednu sobu, Briger je slagao.

— Žao mi je, mister, moja kuća je puna.

— Ima li još koje prenoćište u gradu?

Briger odmahnu glavom. To je jasno govorilo: Gledaj da se čistiš!

Tada se Kitn pojavi na vratima koja vode u dvorište.

— Jel' gostioničaru, šta to radite? Zašto tog zgodnog momka terate odavde? Ja se nadam da mu je ono malo pre bila dovoljna škola da više ne dodirne nijednu kartu, a niti da izazove nekog čoveka na borbu pištoljima.

Kitn nije primetio smešak oko strančevih usta. On nastavi:

— Gore ima još praznih soba. Neka ostane jednu noć. Sutra ujutro, kada ustanem, neću više da ga vidim ovde.

Posle tih reči Kitn izađe na verandu.

Briger je bio samosvesnim nastupom „maršala“, veoma impresioniran, tako da pozva stranca: — Ajde, upišite se konačno! — Ne baš ljubazno gurne pred njega knjigu gostiju. — To možete da zahvalite samo mister Erpu. — I, kao što je rečeno, sutra pre podne ćete nestati. Maršal ustaje oko deset časova.

Stranac dohvati pero i umoči ga u mastionicu. Oštrim kosim slovima napisao svoje ime i prezime ispod onog koje je napisao zločinac Kitn.

Briger zabrunda: — Plaća se unapred.

Čovek stavi novac na šank.

Briger siknu: — Soba sedam! I neću do sutra ujutro o vama ništa da čujem, je li jasno? U protivnom...

Briger zastade u pola reči. Bio je okrenuo knjigu i zablene se razrogačenih očiju u ono što je stranac napisao:

Dr. Džon H. Holidej.

Gostioničar pogleda za čovekom koji se već penjao stepenicama.

— Hej, vi...!

Holidej se okrete.

Briger nastavi promuklo: — Jeste li vi možda poludeli, mister?

— Nadam se da nisam. Odakle vam ta malo neprijatna pomisao?

— Manite se toga, čoveče. Šta vam pada na pamet? Kako se možete prijaviti pod tuđim imenom?

Stranac se lagano vrati.

— To nikada ne bih učinio, mister.

Briger ga pogleda, a donja vilica mu se lagano tresla.

— Pa vi ste ovde napisali „Doktor Džon H. Holidej“.

— Da, sećam se.

Briger ljutito isturi glavu napred: — Čoveče, nemojte nas praviti budalama! Ne mislite valjda da nam to ime nije poznato? Dok Holidej! Čoveče! Mogli ste nešto pametnije izmisliti. Maršal je u pravu. Izgleda da ste zaista sasvim šašav momak! Hajde, precrtajte to i nažvrljajte neko drugo ime, čoveče, ako ne želite ponovo da imate neku neprijatnost.

Na vratima se pojavi Kitn.

— Šta je gostioničaru?

— Znete li šta je vaš prijatelj napisao u knjigu gostiju? Nećete poverovati. Tako je bezobrazan da se upisao pod imenom Dok Holideja!

Kitn je nekoliko sekundi gledao ispred sebe, a onda pogleda stranca.

Dok Holidej — nebesa! Jel' to bila rupa u velikom planu Bila Pismekera?

Nemoguće! Kitn odbaci tu pomisao. Taj snob ispred njega nikada — nije bio i nikada neće biti Dok Holidej. Ali jedno je izgleda bilo sada banditu jasno: taj čovek je znao da on, Kitn, nije Vajat Erp. Lari Kitn se glasno nasmeja i veselo pođe prema Holideju. Snažno spusti svoju tešku kandžu na njegovo rame.

— U redu, amigo, razumeo sam. Pođite, mi ćemo gore nešto skupa popiti! Gostioničaru!

Briger se strese.

— Dajte nam jednu dobru flašu. Taj čovek ovde zna svoj posao. Pre svega ume dobro da se našali.

Uze flašu i pođe iza Holideja uz stepenice. Gore otvori vrata Mek Nelijsve sobe.

Čovek iz Kentakija se povuče bleđa lica ka sredini sobe, kada vide koga je šef doveo. Kitn zalupi snažno vrata za sobom.

— Hej, Kid, skini šešir. Znaš li koga sam ti doveo? To zaista ne znaš, zato ću ti ja to reći...

— Dok Holidej! — reče tiho Mek Neli.

Kitn skupi obrve.

— Kako dolaziš na to? Ah... i opet se nasmeja gromko — mora da si prisluškiavao na stepenicama! Da — to je Dok Holidej. Ili momak

koji ima nešto protiv toga da sam ja Vajat Erp.

Mek Nelijevo lice, žuto ko vosak, nije se menjalo.

Kitn vikne na njega: — Šta si se tako ukočio? Ne shvataš li? On je varalica koja hoće da nas zafrkava.

Kitn se naglo okrete strancu.

— Slušajte, mister. Ja sam osetljiv momak. Ali ipak neću vašu šalu uzeti za ozbiljno. Vi ste mislili da sam se sa vama našalio, pa ste zato hteli i vi da se našalite sa mnom. Ali vi ste imali smolu. Ja sam zaista Vajat Erp!

Mek Neli se više nije usuđivao ni da diše. Njegove oči se nisu odvajale od nepomičnog lica kockara. Šta li će se sada desiti?

Kitn nastavi: — Dakle, ostajemo pri onom ranijem, amigo: Sutra pre podne ćete nestati iz grada, inače ću vas ja poterati! Napred, a sada se čistite. Samo brzo!

Kockar ga začuđeno pogleda i zamišljeno pođe ka vratima. Kada je izašao, Kitn se smejao sve dok nije video Mek Nelijevo lice.

— Hej, Kid, šta je to sa tobom? Jesi li bolestan? Čoveče, nemoj samo da mi se preturiš iz čizama...

Mek Neli pokaza na vrata i stavi kažiprst na usne.

Kitn naglo otvori vrata i pogleda napolje.

— Ništa — on je otišao. Samo je to trebalo da učini, da osluškuje na našim vratima!

Mek Neli podlakticom obrisao čelo.

— Moramo se brzo čistiti, Kitn!

Kitn se spusti u jednu izlisanu plišanu stolicu.

— Poslednjih dana su tvoji živci prokletito loši, Kid!

Mek Neli pokaza na vrata i prošaputa:

— Zar ne shvataš?

— A šta to? — reče glasno Kitn. — Zar misliš da ga se plašim, pa makar da me je prozreo? Jel' ne veruješ da mislim da me je prozreo, ha? Ali je ipak tako. Možda je taj tip jednom video Vajat Erpa i onda je sigurno odmah znao da ovde zbijam šalu. Ali budi bez brige! — Banditovo lice se nekako zgrči. — Sa takvim šalama kakvu mi je dole hteo prirediti, ne dam se izbaciti iz koloseka a pogotovo ne od takvog majmuna!

— Ali šefe — zar ne shvataš?

Kitn pocrvene od ljutine.

— A šta to treba da shvatim! Da hoće jedan da me pređe? Toga se plašiš zato što ćeš uvek biti gmizavac. Ne, burazeru, taj frak iz grada me neće zaplašiti.

— Ali...

— Šta: ali? — Kitn poskoči. — Ti, dakle, veruješ da me je prozreo? Dobro, onda je proigrao stvar. Više neće izaći živ iz grada. To jest, on neće doživeti sutrašnje jutro. Ne dam nikome da me protera odavde. Nikome, razumeš li Kid!

Mek Neli je gledao u svog šefa ne progovorivši ni reč. Razumeo je: Lari Kitn više neće skinuti odeću koje je obukao. Nije ni pomišljao da se odrekne pozajmljenog imena.

To će biti njegova propast.

— Šefe pa — pa to je nemoguće! Nezavisno od toga, što je čovek koji je upravo bio ovde u sobi...

— Šta je sa njim?

Sasvim tiho, kao da se plašio da neko neće čuti njegove reči, reče Mek Neli:

— On je zaista Dok Holidej.

Kitn za trenutak pogleda svog ortaka, a onda poče da se smeje naglas.

— Pa ti si lud, Kid! Onaj čovek je varalica, jedan bandit — momak kao ti i ja. Nedaj da te prevari njegovo fino odelo. Sem toga, pa ti si mi rekao da ga poznaješ, da je on nekada bio sudija u Dajamond — Džo — Parku.

— Prevario sam se Lari, onaj čovek je Dok Holidej!

Kitn nije mogao prestati da se smeje.

Kid Mek Neli ipak nije uspeo da uveri svog šefa koliko je taj stranac opasan.

U Kitnu je u međuvremenu sazrela druga misao: unišću ga. Ubiću tog stranca, tog čoveka koji želi da me najuri iz mog grada! Ta lopuža najverovatnije želi da njega

— Kitna — ucenjuje. Lice mu je bilo dovoljno hladno.

Ali neće dočekati živ sutrašnje jutro...

Mek Neli je popodne odjahao iz grada. Hteo je da potraži Pigeru. Možda je taj čovek iz Kentakija nameravao negde da odjaši, ako mu onoliki viski koji je popio zadnjih dana nije zamaglio glavu. Ali ni Mek Neli, kao uostalom ni Rob Piger, nije bio čovek koji bi sam svoju sudbinu mogao da uzme u ruke. Način na koji je Lari Kitn uspeo da im stvori neočekivano veliko blagostanje, zadržavao je i njega.

Oko jedan čas posle ponoći Kitn je stajao u dvorištu. Tri put je pogledao, u Mek Nelijevu sobu, pa se osvedočio da se čovek iz Kentakija još nije vratio iz planine. Osluškujući, stajao je bandit pored štale, pa izgura tri velike bačve pune petroleja, koje je video u štali. Bilo bi mu milije da ovo, što je nameravao učiniti, izvrši Mek Neli. Ali ona lopuža je sada sigurno sedela sa Pigerom pored vatre, gasći žed sa viskijem.

Zato je Kitn sam morao da obavi taj posao.

Posle četvrt sata ono najvažnije bilo je obavljeno. Gorivo je bilo prosuto po drvenim temeljima hotela i kada je Kitn prineo šibicu jednom uglu plamen za čas obuhvati celu zgradu.

Dok Holidej je samo malo spavao, kada oseti oštar miris petroleja. Odmah se podiže, spakova svoje stvari i pođe dole.

Neprimetno napusti kuću.

Trenutak kasnije bio je „Brigerov bar i hotel” sav u plamenu.

Briger se probudi od jakog kašlja stare crnkinje — kuvarice, koja je spavala u susednoj prostoriji. Video je plamen i skočio iz kreveta.

Napola odeven otrča dole, pa stade zapanjen ispred svoje kuće, koja je bila sva u plamenu.

Onda se seti gostiju, koji su se nalazili gore.

Do đavola! Vajat Erp je spavao gore!

Briger potrča u salun — ali bilo je prekasno!

Iz dima izlete, teturajući se, polu-onesvešćena stara crkinja, dok su iza nje puCKETALI zapaljeni balvani.

Gostioničar otrča na ulicu. Ljudima, koji su mu dolazili u susret, dovikne:

— Maršal — spava gore!

Tada ga gurnu mali šnajder Hemmingston.

— Hejbriger, tamo napred na verandi leži jedan čovek...

Takođe samo na pola obučen i raširenih ruku ležao je čovek na ulici.

Bio je to „maršal“.

— Skočio je kroz prozor i mora da se ozledio! — vikne lekar koji je takođe došao.

Kitn otvori oči i pogleda u vatru.

— Gasite, ljudi — stenjao je on — gasite...

Onda su ga odneli.

Građanima nije uspelo da ugase vatru. Naprotiv, žar je pala na dve susedne kuće pa su i one izgorele do temelja.

Svi ljudi su bili spaseni.

U jednoj maloj kući, koja je izgorela, stanovala je porodica sa devetoro dece. Uz životnu opasnost otac je uspeo da spase svoju malu decu iz kuće koja je gorela. Na kraju se sav u opekotinama sručio na ulicu.

Sutradan ujutro u Atlantik Sitiiju se znalo da je požar ipak imao jednu žrtvu: stranca koji se kod Brigera upisao pod imenom Dr. Holidej.

Mek Neli je to čuo od trgovca koji ga je pre podne na putu za Džersez sreo.

Brzim galopom odjurila je ova lopuža u grad. Svog šefa našao je u Bilonijevoj radnji uz flašu viskija.

— Hello Kid! — pozdravi ga Kitn. Bio je nepovređen, iako je Mek Neli čuo, da je prilikom požara skočio kroz prozor gornjeg sprata.

Kitn se zadovoljno cerekao.

— Dođi, momče, i ti si zaslužio jednu. Imao si sreću što nisi bio u hotelu.

Šankista, jedan starac, nagne se preko šanka i upita: — A gde je bio?

Mek Neli dobaci svom šefu brz pogled.

Kitn brzo odgovori: — Poslao sam ga po nekom poslu u Džersez. To je bila njegova sreća, jer momak ima san kao medved. Nikada ne bi uspeo da izađe iz one plamteće građevine.

— I jedan mrtvac je bio dovoljan — nastavi stari i počeo svoju ćelavu glavu. — Uostalom, još ga nisu pronašli. Mora da je sav ugljenisan. Strašno.

Kitn pogleda Mek Nelija pogledom punim trijumfa. Bio je čvrsto uveren da je stranac nastradao u požaru.

Mek Neli je zamišljeno trljao bradu.

Kitn stavi crnu cigaru u usta.

— Tako, momče, a sada sačekaj za trenutak ovde. Idem do gradonačelnika.

Kada se kroz nekoliko minuta vratio, imao je na svojoj novoj jakni petokraku zvezdu.

Mek Neli razmisli: nije više bilo sumnje — Kitn je lud. Ali Lari Džasva Kitn nije bio lud. Baš naprotiv, tog trenutka je bio veoma pametan.

Kad je sa svojim saučesnikom stajao na glavnoj ulici, reče, pokazujući prema ostacima triju kuća:

— Tamo je tvoj Dok Holidej nestao u plamenu. A ja sam sada maršal Atlantik Sitija.

Mek Neli oprezno upita: — Znači nameravaš da ostaneš?

— A zašto ne bi?

— Pa ja sam mislio da ti je Pismeker predložio i druge gradove?

— To jeste. — Kitn se isprsi i manžetom košulje počeo da glača srebrnu zvezdu. — Ali ko zna kako bi mi tamo bilo.

Mek Neli klimne glavom. Dve velike čaše viskija, koje je popio, počele su već da dejstvuju.

— Šta radi Piger? — upita Kitn.

— Već je strašno nestrpljiv. Kaže da će večeras doći u grad da razgovara sa tobom.

— Nemoguće!

— Pa on ne može večno da nas čeka gore!

— A zašto ne — ljutio se Kitn, tako da mu se na čelu pojavi velika žila. — Ima da čeka. A sada dosta s tim. Imam drugih briga. Gradski savet ima da stvori novce za novi zatvor. Tom prilikom ću ujedno dati da se podigne nova kancelarija...

Mek Neliju se na čelu pojavio krupne graške znoj.

Do đavola zar iz toga nema nekog izlaza? I pored toga što se već danima nije sasvim otreznio, jasno je osećao da u tom gradu sedi kao na buretu baruta.

Kako li je to bilo sa Dok Holidejem? Pola noći je razmišljao o tome gde je video toga čoveka. Možda dole u Taksonu? Do đavola, mora da je to bilo tamo negde. Onaj stranac je bio Dok Holidej! A sada je navodno mrtav?

Mek Neli pređe ka ostacima hotela, koji su se još uvek dimili. Više ljudi se veralo naokolo, gurajući u pepeo ili kroz ostatke zgrade velike štapove.

Kao da je podivljao, Mek Neli se pridruži tom poslu. Želeo je da vidi leš Doka Holideja. Dok to ne nađe, neće imati mira u tom gradu.

Posle dva sata, na mestu požara je čovek iz Kentakija radio sasvim sam. Ostali su otišli na ručak, a sem toga imali su da obave i svoj svakodnevni posao. Nije se lako živelo u Atlantik Sitiju. Ljudi su ovde morali mnogo da rade. Okolna brda su pružala malo mogućnosti da se grad obogati. Da je ovaj kraj Fremont Kauntija imao bogate pašnjake, onda bi život u Atlantik Sitiju bio bolji zbog stočarstva i drugih grana, vezanih za njega. Ali u ovom planinskom gradiću svako se morao boriti za svoj svakodnevni hleb.

Kada je Mek Neli podigao glavu, da bi obrisao znoj sa čela, pogled mu se srete sa pogledom čoveka koji ga je posmatrao.

Bio je to veoma visok čovek sa licem opaljenim od sunca i vetra, krupnim neobično tamno plavim očima i tamnom kosom. Šešir širokog oboda bio mu je navučen du-

boko na čelo. Na sebi je imao jarko crvenu košulju i crnu kožnu jaknu uz crne pantalone. Ispod jakne bio mu je širok opasač od bivolje kože, koji je na oba kuka pridržavao po jedan veliki revolver.

Njegove prašnjave crne čizme bile su ukrašene na teksaški način.

U stvari, na čoveku nije bilo ništa naročito. Kid već htjede da nastavi sa radom, kad je, prisiljen čudnim instinktom, morao ponovo da pogleda u tamno plave oči jahača.

— Ova radnja je noćas izgorela — reče i sam ne znajući da to čini.

Jahač klimne glavom i siđe sa konja, ispusti uzde da padnu na zemlju i priđe bliže.

Sada je Kid video da je taj čovek zaista bio viši od šest stopa. Levom rukom izvuče iz džepa jakne jednu napola izmrvljenu dugu crnu cigaru, nakvasi listove koji su se odvojili i stavi je u zube.

— Jel' to bio hotel?

— Da.

Mek Neli se nije baš naročito prijatno osećao pod pogledom tog stranca i ponovo nastavi svoj posao.

— Jel' ko stradao? — upita stranac.

— Ne. Tamo preko je stanovala jedna porodica sa devetoro dece, ali otac ih je sve spasao.

Kad se već napola okrenuo, stranac je čuo Mek Nelija.

— Ah da, bio je jedan gost u hotelu — izdavao se za Doka Holideja. Zamalo da sinoć nije imao ovde s maršalom bitku pištoljima...

Stranac stade pa se lagano okretati.

Mek Neli vide pred svojim licem oblak dima od strančeve cigare.

— Šta je sa njim? — upita stranac mirno.

Čovek iz Kentakija reče. — Ne znam. Navodno da je stradao u požaru.

Stranac lagano izvadi cigaru iz usta. — Gde je kancelarija šerifa?

Mek Neli pokaza ka istoku. — Ali maršal nije tamo. Malo pre je bio sa gradonačelnikom ovde, onda je morao da odjaše iz grada, zato što je imao da obavi nešto u brdima.

— Kako se zove?

— M... — Mek Neli zastade. Onda reče mucajući. — Ja nisam odavde, mister. Ne poznajem ga.

Stranac u ime pozdrava dotače obod svog šešira i pope se na konja.

Mek Neli je gledao za njim, kako lagano jaše glavnom ulicom ka zapadu.

Mek Neli je i dalje tražio po ugljenisanim balvanima i daskama, koje su se još pušile, podizao ih je i bacao na stranu, boreći se stalno protiv kašlja, pošto mu je ugljena prašina stalno prodirala u pluća.

Bilo je tri sata po podne kada je sa istoka u grad dojahalo pet jahača. Bili su prašnjavi, a lica su im bila opaljena suncem i sunova. Odeća im je delovala ofucano. Kada su stigli do izgorelog saluna, onaj prvi zaustavi svog konja, pa pogleda u čoveka iz Kentakija, koji je još uvek čeprkao po pepelu, i upita ga:

— Je li, burazeru, da to nije bio salun, koji se rastopio?

Mek Neli se ispravi i odmeri jahača.

— Da.

— Da li zato sada sav Atlantik Siti ne pije?

Mek Neli pokaza palcem desne ruke preko ka radnji.

— Džim Hilori prodaje viski. Za pultom njegove radnje ima dovoljno mesta za pet žednih jahača!

Čovek na konju se naceri, pokazujući pri tome svoje ružne zube.

— Ol rajt! Ako ožedniš, momče, dođi preko. Daću ti za jedno piće!

Mek Neli klimne glavom. Odluči da ih ne pusti suviše dugo da ga čekaju.

Jahači su sjašili ispred radnje, pa pričvrstili uzde svojih konja za balvan za vezivanje konja i popeše se na verandu.

Hilonijevo mršavo lice se ljutito nategnu kada je video one ne baš simpatične tipove da ulaze u njegovu radnju.

Predvodnik grupe se osloni na pult, gurne svoj izbleđeli šešir sa čela, pa se iscrpi na vlasnika radnje.

— Slušaj, stari, daćeš nam sapuna i masti za obuću. Da — a ovome malom daćeš i jedan češalj.

Ostali se nasmejaše.

— Slušaj, stari, ja sam Luis Geritsen! Lepo ime, zar ne? Sigurno se sećaš Ed Geritsena, koji je pustošio tamo gore sa svojom bandom, pa je onda lio obešen?

— Da — tiho odgovori starac.

— Jesi li imao nešto protiv nje-ga? — upita jahač.

— Ne, ma kakvi! Sigurno da nisam, mister, pa ja ga nisam ni poz-

navao. On nikada nije dolazio u Atlantik Siti...

— To je tvoja sreća, deda — prekide ga Geritsen. — On je bio moj brat! Tamo, momci! Raskomotite se! Napred, stari, daj nekoliko flaša.

Ingovac stavi tri flaše na pult. Geritsen se oštro nasmeja.

— Hej, prijatelju, zar ti ne vidiš, da nas je petoro? Zar ona dvojica treba da sišu vesla?

Hilori donese još dve flaše.

Ljudi su pili.

Posle pet minuta u radnju uđe i čovek iz Kentakija.

Geritsen ga pozva: — Hej, ti pacove, što riješ po pepelu, dođi ovamo i ti ćeš dobiti jednu flašu.

Pola sata kasnije pripiti banditi su izašli na verandu, pa su izvukli svoje revolvere i pucali po ulici.

Jedna devojka je upravo izlazila iz Džilbertove pekare. Dok je pretrčavala ulicu banditi su divlje vikali za njom a Geritsen je čak pucao za njom dva puta, pogodivši u zemlju sasvim iza njenih peta.

Tada izađe preko, pored izgorele kuće, jedan sedokosi čovek iz radionice. Na sebi je imao zelenu čađavu kecelju, kakve nose kovači, pa banditima zapreti šakom.

— Zašto pravite te ludorije?

Geritsenov smeh nestade sa lica,

— Gubi se u svoju štalu!

Pošto se kovač nije odmah okrenuo, jedan revolverski metak udari iza njegove cipele, tako da pocepa kožu, a kovač oseti bol.

— Prokleta banda! — vikao je kovač. Ali ipak ostade pred vratima.

Jedna žena se uplaši i zakloni se iza jednog bureta za kišnicu.

Ridokosi Džimi je opazio pa pripuca na bure.

Ostali nagradiše tu neukusnu šalu burnim smehom.

Devojka je još uvek stajala kao ukočena na mestu na kome su meci iza nje bili udarili u zemlju.

— Dodji, En! — vikne kovač.

— Ona će ostati tamo gde je! — vikao je Geritsen.

— To ćemo još videti! — odgovori kovač, sa namerom da pođe napred, da bi ćerku uveo u kuću.

Tada ponovo prasne jedan pucanj i kovačeva desna cipela se rascveta.

— Da nisi išao nijedan korak dalje, inače će te sledeći metak pogoditi u trbuh!

— Banditi — frktao je kovač.

Sledeći metak ridokosog Džima prelete sasvim iznad glave žene koja je čučala iza izbušenog bureta.

Mek je to posmatrao sa čudnim osećanjem. Njegovo od alkohola blede i otečeno lice se smeškalo.

Tada se na uglu preko puta pojavljuje gradonačelnik sa licem crvenim od besa.

— Da ste prestali sa pucnjavom i to smesta! — vikao je on uzdignutih ruku.

Banditi se grohotom nasmejaše.

— Maršale! — vikao je gradonačelnik. — Gde je maršal!

— Da — derao se Genitson. Gde se to zabio maršal? Sigurno spava! Inače bi već davno morao biti ovde da nas pozdravi!

Vođa bandita teturajući se izađe na ulicu.

— Maršal, koga je gradonačelnik glasno, a pola grada tiho u sebi dovikivalo, nije bio miljama daleko. On je stajao tog trenutka preko, u

dvorištu stare kancelarije šenifa, gledajući preko ka radnji.

Čuo je kako viku tako i pucnjavu veoma jasno — ali se dobro čuvao da ne izađe na ulicu.

Kitn je odmah prepoznao Luisa Geritsena. Nikada se ne bi suprotstavio tom čoveku. Šta li je, do đavola, njega i njegovu podivljalu bandu dovelo u grad?

U međuvremenu se žena iza bureta za vodu našla u opasnoj situaciji jer je i Bač Nigle, čovek sa licem kreola, počeo pucati na bačvu.

Kovač je ukočeno stajao. Podigao je pesnicu pa se prodrao. — Dajte mi pušku, vi, kukavice, onda ću vam pokazati...

— Zaveži gubicu! — zaurila Geritsen. — Ovde govorimo samo mi!

Hilori je već držao u ruci cev jedne stare sačmarice. Ali onda vrati pušku iza pulta. Bio je već previše star za borbu.

I mesar Bil Norton je u jednom trenutku pomislio da skine svoju pušku sa zida, ali kada je video Geritsena na ulici samo je stisnuo pesnice i zaželeo da „maršal“ dođe što pre nazad u grad.

Gradonačelnik je drhtao od besa.

— Da ste prestali sa tom pucnjavom! Ako pogodite ženu...

Jedan Geritsenov metak pocepa mu futer na levom ramenu.

— Da nisam čuo više ni reč, — i da se niste pomakli, inače ćete ležati u prašini!

Najednom je u glavnoj ulici Atlantik Sitija bilo više nego opasno.

Džozel Mek Gebi se šćućurio iza stepenica verande. Mali krojač je bio na ulici, kada je banda izla-

zila iz radnje. Plašio se da ga ne pogodi neki metak. Ali stepenice su bile niske, tako da nisu mogle sakriti niti njegovo sićušno telo.

Tada ga primeti Red Kornvol, jedan ogroman bandit sa dugim majmunskim rukama, pa malom šnajderu jednim metkom skide šešir sa glave.

Mek Gebi od straha zaustavi dah. Mislio je da će mu srce stati. Ovo nije bila prazna strepnja — on se već nedeljama veoma loše osećao zbog srca. To je bila posledica jednog napada na poštansku kočiju, onda kada je hteo da poseti svoju sestru, gore na severu...

Geritsen i njegovi ljudi pretvorili su za tren oka glavnu ulicu u pakao, kojim su leteli meci, a ljudi su drhtali od straha.

Tog trenutka je iz sporedne ulice, odmah iza radnje, dolazio jedan čovek.

Bio je veoma visok. Na glavi je imao crni šešir, koji je bio navukao duboko na čelo, košulja mu je bila crvena a bio je obučen u crnu kožnu jaknu i crne uske kaubojske pantalone, koje su delimično pokrivale čizme.

Kid Mek Neli ga je odmah prepoznao. Bio je to čovek koji je malo pre ušao u grad i koji je sa njim razgovarao preko, kod izgorelog saluna.

Lagano je prelazio ulicom.

Tada mu Luis Geritsen vikne.

— Hej kauboju, stani!

Čovek je išao dalje.

Tada Geritsen podiže svoj kolt — no čovek se hitro baci na stranu a sa njegove leve strane prasne pucaj.

Geritsenov kolt polete u vis, pa pade na zemlju tri jarde iza njegovog vlasnika.

Strelac je sada držao dva kolta u rukama. Hladnim izrazom lica je odmeravao bandite.

Geritsen je zinuo, a onda zaur-la:

— Hej, momci, smotajte ga!

— Da nećete možda to da uradite! — začu se jedan metalni glas sa istočnog kraja verande radnje.

Banditi se naglo okrenuše i videše jednog čoveka, koji je takođe držao dva revolvera u rukama.

I Mek Neli ga je video. Nije mogao uzdržati povik, kojim je izrazio svoje zaprepašćenje.

Onaj čovek na verandi bio je onaj isti, koji se u knjugu gostiju hotela bio upisao kao Dr. Džon Holidej, za koga je Lari Kitn mislio da je mrtav, a čiji leš je on onako uporno satima tražio u ostacima hotela.

Mek Neli oseti kako mu se pod šeširom diže kosa.

Geritsen je gledao od jednog ka drugom čoveku.

— Izgleda da u ovoj rupi ipak nije tako dosadno. Najednom se pojavljuje jedan džentlmen sa dva topa u rukama.

— Nemoj da držiš velike govore, Geritsen! biće bolje da se počistiš — opomenu ga „džentlmen“.

Niko još nije shvatao šta se zapravo dešava u glavnoj ulici.

Kitn je besno gledao u čoveka zbog kojeg je spalio tri kuće. Znači ona lopuža je nestala još pre požara. Namirisao je klopku, pa je nestao. Čudnovato i baš se sada pojavio, kada je „kauboju“ preprečio put Geritsenu.

Načinivši salto sa svoja dva revolvera, „kauboj” ih ubaci u futrole. Preko grudi je prekrstio ruke, pa je stao raširenih nogu, gledajući pravo u bandite. Čovek, koji ga je video samo jednom, morao bi ga prepoznati po njegovom držanju, a naročito po pozi koju je baš sada bio zauzeo. Bio je to Vajat Erp, pravi Vajat Erp, maršal iz Dodža, koga je jedan od onih zagonetnih slučajeva sudbine poslao u ovaj grad. A čovek gore, na kraju verande, nije bio niko drugi do veliki kockar Holidej.

Obojica su bili na putu za Montanu, pa su se rastali u Biter Kriku, pošto je Holidejev konj nagačio na trn, pa je morao ostat. Holidej je pošao dalje ka severu poštanskom kočijom, a maršal je jahao pravo ka zapadu preko Edn Velija, da bi tamošnjem šerifu preneo poruku gradonačelnika Denvera. Stari gradonačelnik Hampi zamolio je čoveka iz Misurija za tu prijateljsku uslugu, pošto je za vreme Vajatovog boravka u gradu čuo za njegov put u Montanu.

Ova dva čoveka trebalo je da se sastanu upravo u Atlantik Siti. Tu su navodno konji bili jeftiniji, pa je Holidej nameravao ovde da kupi jednog konja. Pri povratku bi opet mogao uzeti svog konja, koji bi dotle već ozdravio.

Kad je čovek iz Misurija čuo da je Holidej već bio u gradu, pošao je u potragu za njim. Odmah je znao da je nemoguće da bi kockar mogao stradati u požaru hotela. Vatra, uostalom, ne nastaje tako naglo kao eksplozija, a kockar nije bio čovek koji je imao čvrst san,

Situacija u gradu se sada na neobičan način promenila. Maršal je brzo saznao za lažnog „maršala” i to u kancelariji Vels Fargo kompanije. Naime, bio je to stari dogovor ove dvojice, da bi, za slučaj potrebe, jedan drugom ostavili potrebna obaveštenja u stanici kompanije. Ako ne bi u gradu bila filijala Vels Fargo kompanije onda bi u tu svrhu koristili poštu.

Geritsen je pogledao čoveka iz Misurija.

— Šta vam pada na pamet, mister! Do danas se još nije niko usuudio da mi izbije kolt iz ruke.

— Onda je za to bilo već krajnje vreme.

Geritsen je bio rafiniran momak. Odmah je shvatio da sa ovom dvojicom neće lako izaći na kraj. Ako bi i uspeo njegovim ljudima da pogode jednog od one dvojice, morao je računati sa tim da bi i on sam bio pogođen. Razbojnik Luis Geritsen nije zaista imao herojsku nameru da u toj zabitoj rupi u brdima umre smrću junaka za svoju bandu revolveraša.

— Dobro — reče on. — Mogli bi prestati sa ovom pucnjavom. Više mi ne pričinjava veselja. Hajde, sklonite svoje pucaljke. Sigurno će vam više trebati za neku drugu priliku.

Na Holidejevom licu pojavi se smešak.

— Opomena je zaista sasvim izlišna, Geritsene. Možda bi bilo bolje da si svojim momcima ispričao kako se proveo tvoj dragi brat, ka-

da je ludovao u jednom gradu sasvim u blizini Atlantik Sitija.

Bandit, koji je upravo pažljivo posmatrao čoveka iz Misurija, naglo se okrete.

Do đavola, odakle li je znao tog tipa? Nikako, da se seti.

Holidej je već davno sklonio svoj revolver. Stajao je hladnokrvno, prekrštenih nogu, oslonjen o stub verande, pušeci jednu dugu rusku cigaretu.

Gritsen nekako teško izgovori: — Ne poznajem vas.

— To za tebe može biti samo dobro, lopužo — odgovori Holidej.

Geritsen oseti kako u njemu ključa bes. Onda mahne svojim ljudima: — Dođite, momci, potražićemo negde smeštaj.

U tom trenutku se na ulici pojavio jedan mali krivonogi čovečuljak sa visokim sivim cilindrom.

— Ja imam hotel. Već godinama. Ali on nije u glavnoj ulici. Svojevremeno je bio na pravom mestu, dok poštanske kočije nisu prolazile ovuda. Ali otada je kod mene pusto...

Pijanica Džes Vogen nije još propio sve imanje koje je svojevremeno skupio u rudnicima Montane. Još uvek je postojala ona štala sa natpisom „Hotel“, koju je izgradio pre nekoliko godina.

Ovaj hotel je Geritsenu i njegovim ljudima dobro došao u ovom trenutku. Povelili su svoje konje, pa podoše za čovekom u cilindru.

Holidej pogleda u maršala.

— Zar i nama dvojici ne treba neka soba?

Čovek iz Misurija klimne glavom.

Tada kovač izađe na ulicu i stade pred Vajata.

— Mister, ako vama i vašem prijatelju treba mesto gde bi ste prenoćili, onda ćete ga u svako doba naći u mojoj kući.

Kovačeva kćerka En stajala je još uvek preplašena na mestu na kome ju je bandit mecima prikovao.

Žena je drhteći čučala iza probušenog bureta za kišnicu, držeći se grčevito desnom rukom za mesto gde se nalazi srce.

Tek se tada mali krojač usudio da izađe iza stepenica verande.

Gradonačelnik pođe Vajatu u susret. Pružio mu je ruku: — Hvala, mister. Baš ste u pravi trenutak došli. Naš novi maršal nije bio u gradu...

— Izgleda da ima krila — reče kockar, koji je prilazio onoj dvojici ljudi. — On se, naime, nalazi preko, iza vrata zatvorskog dvorišta.

Gradonačelnik okrete glavu. — He, eno ga! Šteta što nije došao nekoliko minuta ranije. Tada bi bilo nekoliko lupeža manje u zemlji.

Holidej skupi obrve.

— Juče ste gradonačelnice bili manje krvooločni.

— Morate me razumeti, mister...

— Holidej.

Gradonačelnik ispitivački odmeri čoveka. — Dakle zaista se tako zovete?

— Da.

— Morate to razumeti, mister Holidej. Od one noći, kada je šerif bio ubijen tamo preko, u ulici, sasvim sam izgubio živce. Novi maršal nam je dobro došao...

— To verujem — reče Holidej dvosmisleno.

Vajat pođe sa kovačem prema njegovoj radionici. Otac nežno zagrlji uska devojačka ramena i povede je sa sobom u radionicu.

Holidej pođe za maršalom.

Kitn je posmatrao celu scenu stisnutih očiju. Na njegovom čelu se pojavise graške znoja. Dakle još uvek je živio čovek koji je izgleda znao da on nije Vajat Erp. I njegov prijatelj, koga je ovde čekao, izgleda da je bio izdeljan iz istog drveta kao i on. Kitn je razmišljao ne bi li dobio neku novu ideju.

Geritsen i njegova banda zadavali su mu znatno manje brige nego ova dva stranca. Istina, dobro je znao da se takve lopuže često kao pacovi zadrže u jednom gradu, sve dok ih neko ne protera, ali on lično nije se toliko plašio njih, kao ona dva hladnokrvna čoveka, koji su, eto, tako brzo izašli na kraj sa tom divljom bandom.

Danas Kitn nije mogao da shvati kako je samo mogao i pomisliti da se biće sa onim čovekom. Stvarno, viski ga je napravio hrabrijim i neopreznijim. Sada je najednom bio uveren da zapravo ne bi imao ni najmanju šansu protiv tog tipa obučenog u frak. Pri toj pomisli prođe ga jeza. A onaj čovek je morao biti ludo siguran u sebe, jer inače ne bi i pored opomene gradonačelnika tako hladnokrvno polazio na ulicu u borbu revolverima.

Postojao je samo jedan čovek u Atlantik Sitiju, kome su konačno stvari postajale jasne: Kid Mek Neli.

Nepomično je stajao oslonjen o ogradu verande i razmišljao.

Ako je onaj elegantni čovek, koji je, ništa ne govoreći istupio protiv navodnog Vajat Erpa, ako je ne sluteći ništa dobro nestao iz hotela i ako je sada onako munjevito izvadio dva niklovana šestometna kolta i ako je on doista bio Dok Holidej — onda je onaj drugi morao...

Onaj ogromni revolver u levoj ruci! Do sto đavola! Zar su ljudi u Atlantik Sitiju bili slepi! Spontanost one dvojice ljudi, njihov siguran nastup, neverovatan i siguran pogodak onog tamnokosog...

Do đavola! Taj čovek je bio Vajat Erp! Nije moglo biti nikako drugačije.

Kada se ulica konačno ispraznila, bandit se pokrenuo. Osvrtao se na sve strane pa pođe prema štali za iznajmljivanje u kojoj je bio njegov konj. Osedla konja, dobaci vlasniku štale dva novčića i odjaha na ulicu, prema kući u kojoj je bio zatvor.

Kid Mek Neliu je bilo već dosta. Sada je bio siguran da zna ko su ona dvojica i ta činjenica ga je iznenada sasvim otreznila. Nije osećao ni najmanju volju da se sukobi sa pravim maršalom iz Dodža. Nezavisno od toga šta se govorilo o čoveku iz Misurija, bilo mu je dovoljno ono što je do sada doživeo.

Ma kako je čovek iz Kentakija mrzeo da jaše sam — ipak se odlučio da beži.

Lari Kitn posmatrao je oštro svog čoveka. Primetio je na njegovom li-

cu strah. Primetio je iznenada i odlučnost na Mek Nelijevom licu. Kada se čovek iz Kentakija okrenuo, Kitn je znao da je pravilno protumačio promenu na licu svog ortaka.

Kada je ovaj pošao ka štali, Kitnova slutnja se ostvarila. Mek Neli je svom šefu pružio još jedan dokaz o svojim namerama. Dao je novac vlasniku štale. Dakle bilo je sasvim jasno da ima nameru da pobegne.

Kitn se prvo uplašio, ali kada mu je Mek Neli prišao, njegov strah se pretvorio u bes.

— Dakle, nameravaš da kidaš, prokleta kukavice! — izgovori on, jedva otvorivši usta.

Razbojnik najednom oseti da ga nešto guši. Obuze ga vrućina.

Da, ova kukavica odlazi! Kid Mek Neli, jedini čovek u toj proklesnoj zemlji koji je zločincu Kitnu zaista bio od koristi.

Samo to je zločinca razbesnelo. Korisni pomagač je bežao!

Kitn je to jasno video u njegovim očima.

Samo uz veliki napor čovek iz Kentakija je zadržavao svog konja u koraku. Kada budu stigli na kraj ulice, pojuriće galopom.

Lari Kitn izađe iz dvorišta i zagleda se besno u jahača. Odmah zatim izvuče iz opasača jedan tank dugi nož.

Izoblíbenog lica, baci ovo podmuklo oružje u leđa njegovog do tada najboljeg druga.

Oštrica se zabi u jahačeva leđa. Ubica je bio siguran u to svoje oružje. Bila je to jedna od retkih stvari, koju je ovaj zločinac dobro izučio. Već kao dečak se preko u

Dakoti interesovao za bacanje noževa. U Arizoni ga je jedan stari Indijanac, sa kojim je Kitn radio u štali, učio kako se rukuje sa nožem.

Kid Mek Neli se bez reči nagne nad vrat svoga konja, pa se lagano sruči iz sedla. Nepomično je ostao da leži u uličnoj prašini, dok je konj i dalje stajao pored njega.

Ubica se skloni iza kapije i nestade u unutrašnjosti dvorišta.

Bilo je već prošlo pola sata od ubistva, kada su pronašli čoveka iz Kentakija.

Kitn je upravo napuštao kancelariju, kada se skoro sudario sa gradonačelnikom.

— Maršale! Vaš prijatelj... Mek Neli...

— Šta je sa njim?

— Ubijen je! Leži u susednoj ulici. Našao ga je mister Beker.

— Nemoguće! — reče Kitn. Ona požuri sa gradonačelnikom u susednu ulicu.

Praveći se da je jako pogođen smrću svoga prijatelja, klečao je pored nepomičnog tela svog nekadašnjeg druga i ako je pre kratkog vremena postao dvostruki ubica.

— Mrtav — reče tiho.

Ljudi, koji su stajali naokolo, bili su puni saučešća.

Kitn podiže mrtvaca i odvuče ga na jednu verandu u glavnoj ulici.

Istog trenutka se mrtav pijan dočetura Hel Briger. Mali gostioničar, koji je preko noći zbog besmislenog požara izgubio sve, stade zanoseći se pored Kitna pa se zagleda u mrtvaca.

— Taj je pravilno uradio. Digao je ruke od svega. Tako bih i ja trebalo da uradim. Ali sam za to prevelika kukavica...

Okrete se i oteturajući se, ode dalje prema zgarištu svoje kuće.

Ma kako to čudno izgledalo, život u Atlantik Sitiiju je tekao dalje.

Dvostruki ubica Lari Kitn, koji je nosio zvezdu na grudima, stajao je oslonjen pored Hilorijevog šanka, opijajući se viskijem i pokušavajući da nađe neki način kako da se izvuče iz nastale situacije.

Još uvek su se ona dva čoveka nalazila u gradu. Jutarnja poštanska kočija je otišla bez Doka Holidēja.

Do sada se još nigde nisu pojavili na ulici.

Trgovčev glas prenu ga iz teških misli.

— Geritsen i njegova banda su još uvek ovde. Banda se zavukla u Vogenovu kuću. Juče, kada su bili kod mene, nisu nameravali da ostanu u gradu. Ona dvojica koja stanuju kod kovača su im trn u oku. Sasvim jasno, nameravaju da likvidiraju onu dvojicu. Konačno, njih je petoro. Ali ipak će to biti đavolska stvar. Ona dva stranca su žestoki momci. Kada samo pomislim kako onaj crni ume da barata revolverom. Ala je ono bio pogodak! Već živim trideset godina u toj ludoj zemlji, video sam mnogo divljih momaka kako pucaju — ali onako nešto još nisam doživeo. Biće to paklena stvar. Tako nešto uvek dobro nanjušim. Bilo bi za-

ista bolje, maršale, kada biste vi...

Bandit nije više slušao šta bi to bilo bolje. Kao iz daljine do njega su dopirale starčeve reči. U vijugama njegovog zločinačkog mozga sazrela je jedna misao: Geritsenova banda će za mene vaditi kestenje iz vatre.

Da, to je bila spasonosna ideja.

Kitn izvuče jednu novčanicu, pa je baci trgovcu i krupnim koracima napusti radnju.

Lari Kitn zaigra u poslednjem činu svog jezivog nastupa u Atlantik Sitiiju.

„Maršal” pođe ka Vogenovom hotelu.

Na spratu kovačeve kuće Dok Holidej je stajao pored prozora, zaklonjen iza zavese.

Kockar je stavio obe ruke u džepove i namignuo levim okom.

— Ide u poprečnu ulicu. Kladim se u svoj novi šešir prema lažnoj maršalskoj zvezdi one lopuže, da će sada potražiti Geritsena.

Čovek iz Misurija je upravo pred ogledalom završavao sa brijanjem, pa pređe rukom preko lica i začeslja svoju gustu tamnu kosu.

— Moguće, Dok — odgovori on.

— Ako ne namerava da odustane od svega, onda je to za njega jedina šansa.

Kockar izvuče svoj zlatni džepni sat, pa otvori umetnički ukrašen poklopac i reče.

— Poštanska kočija polazi za jedan sat. Nekog dobrog konja ovde ne mogu naći.

Maršal pripaše opasač sa oružjem, pa iz navike izvuče oba re-

volvera i prokontrolisa kako se bubnjići okreću.

— Da, kočija polazi za jedan sat. Moraćete poći njom, Dok, jer sledeća ide tek prekosutra.

Holidej okreće glavu i pogleda ga.

— A vi?

— Ja imam ovde još nešto da obavim.

Holidej reče: — Aha — pa onda pođe napolje.

Kockar je stanovao u susednoj sobi. Stavi svoju tašnu na stolicu pored vrata, pa takođe prokontrolise svoja dva revolvera, stavi svoj kalifornijski šešir na glavu i pođe dalje.

Kovač mu pođe u susret.

— Jeste li bili zadovoljni sa doručkom, mister Holidej?

— Bio je odličan.

— Vaš drug, na žalost, viski nije ni okusio.

Na Dokovom licu pojavi se neprimetan smešak.

— On ne mari za to. To je, uostalom, njegova jedina greška.

— Da ne mislite danas dalje?

Dok Holidej pogleda kroz otvorenu kapiju kovačeve radionice na glavnu ulicu.

— Aha — odgovori on. — Poći ću poštanskom kočijom.

— Ali ona polazi već za jedan sat — reče kovač.

— Znam.

Kovač se počeo po bradi.

— A vaš prijatelj? — ispitivao je on sa jasnim prizvukom zabrinutosti u glasu.

Dok Holidej navuče šešir dublje na čelo i pođe ka kapiji.

— I on će odjahati za jedan sat!

Kad je Luis Geritsen na ulazu video čoveka sa zvezdom, od besa su mu se skupile oči.

Dugi Korvol, čačkajući nos, upita: — Hej, šta li taj hoće ovde?

— Zaveži gubicu — viknu Geritsen.

Banditi su ležali u zapuštenoj hotelskoj sobi na hoklicama, pocepanim stolicama i po stolu.

Nijedan od njih se i ne pomače.

— Geritsen, mogu li da sa vama govorim?

Bandit pogleda maršala ispitujućim pogledom.

— Šta hoćete — zabrunda ovaj ne baš naročito raspoloženo.

Ali Lari Kitn je ipak uspeo da kaže:

— Ja sam Vajat Erp.

Zločinci skočiše sa svojih sedišta.

Geritsen okreće glavu.

— Vajat Erp?

— Da — želeo bih vam predložiti jedan posao.

Bandit ponovo pogleda čoveka sa zvezdom.

— Vi da mi predložite neki posao? — upita on s nevericom.

— Radi se o onoj dvojici tipova, sa kojima ste se jučer tukli.

Geritsen tiho zvizne kroz zube.

— Konkurenti, zar ne?

Kitn mahne rukom. — Glupost, oni su samo revolveraši, i ako to do sada niste opazili, onda ste prilično naivni.

— I ja sam pomislio da su to revolveraši. Ali ipak ne bi ih izbegao.

— To vi samo prepustite meni — nadmeno reče Kitn. — Konačno, sve mora ići po zakonu.

Ostali banditi, koji su dotle sedeli nezainteresovano, nasmejali su se pakosno.

— Sigurno, maršale — reče Kornvol.

I tada navodni Vajat Erp šefu razbojnika iznese predlog, koji bi nekom pametnijem momku od Geritsena svakako bio sumnjiv.

Kada je Lari Kitn napustio popularizirani hotel Džesa Vogen, nije ništa više a ni manje učinio, nego to što bi onih pet razbojnika i tako učinili, odnosno da se bore protiv ona dva čoveka, čija imena u stvari nije ni znao. Nagrade, koju je Kitn obećao Geritsenu, bila bi veoma visoka, da je on imao nameru da je stvarno isplati. Ali dvostruki ubica je imao drugi plan. Neće oni dobiti nijedan vašljivi cent, baš naprotiv...

Do polaska poštanske kočije preostalo je još četrdeset pet minuta.

Dok Holidej je prešao preko glavne ulice, pa zatim elastičnim koracima pođe ka ulici koja je vodila do Vogenovog hotela.

Tada mu najednom Kitn pođe u susret. Zločinac zastade. Onda lagano pođe dalje. Do đavola, zar ona lopuža misli ovde da ga dočeka.

Kockar stavi dugu cigaretu u usta, stade nasred ceste, zabi palac za prsluk, pa pričekava da mu onaj drugi priđe.

— Helo, maršale!

Kitn nepoverljivo skupi obrve.

— Šta hoćete od mene? — upita on.

— Od vas u stvari ne želim ništa, samo bih želeo da vidim onaj veliki revolver koji vućete naokolo sa sobom.

Zločinac se uplaši. Samo s mukom uspe da kaže:

— A zašto bih ja svakom strancu koji naiđe svoj kolt turao pod nos?

Kockar ostade miran. Malopredašnju uvredu kao da nije ni čuo.

— Pa Vajat Erp navodno poseduje Bantlajn revolver.

Umesto da učini jedino što bi pametno u tom položaju bilo — da pođe dalje, zločinac se uhvati na lepak kockaru pa pođe da se objašnjava sa njim.

— Šteta je, maršale, što od naše jučerašnje borbe nije bilo ništa! Da niste onako kukavički pobjegli, onda bi već u ovom gradu bio jedan zločinac manje.

Dok Holidej je već davno primetio da su stari prozori na hotelu bili podignuti i da je Geritsenova banda sa pažnjom slušala razgovor koji se ovde na ulici vodio dosta glasno.

Tada Lari Džasva Kitn napravi još jednu grešku: Pođe desnom rukom ka koltu, sa namerom da ga izvuče.

Ali vide da je kockar već u njega uperio svoj niklovani revolver.

Bio je to neverovatno brz potez kojim je Holidej izvukao svoje oružje.

Svi su to videli. Čak i banditi preko u hotelu.

Munjevitim pokretom Dok izvuče „maršalu“ veliki revolver iz futrole.

Holidej baci kolt u vis i sa dva metka razbi dršku.

Niklovani revolver bivšeg bostonskog zubara odmah zatim nađe se ponovo u futroli.

Kockar se smeška.

— Sa onim topom ne biste ni na pet koraka pogodili kapiju ove šupe pa zašto bi ga onda i dalje vukli? — A onda postade njegov glas oštar. — Očekujem vas za četvrt sata na glavnoj ulici, da se borimo, maršale. Nemojte to da zaboravite. U jedanaest polazi moja kočija. U međuvremenu još moram kod stolara da poručim jedan sanduk.

Kitn je bio bleđ kao kreč. Ukočeno je stajao na ulici gledajući za kockarom pogledom punim mržnje.

Da li je ubica osećao da je došao njegov poslednji trenutak?

Ne. Lari Kitn to nije osećao. Uplašio se samo one kockareve hladnokrvnosti i ništa drugo.

Pogleda ka hotelu, podiže glavu i pođe dalje na način koji je odabrao za svoju ulogu u Atlantik Siti-ju.

Kada je Kitn stigao do glavne ulice, pogledao je prema zgarištu nekadašnjeg Brigerovog hotela, i tamo primeti jednog jahača. Kitn se strese. Nije verovao svojim očima. Bio je to Rob Piger, čovek za koga je mislio da je u brdima.

Kitn je stao kao okamenjen.

Onda se najednom u njegovoj ruci stvori revolver.

Ulicom odjeknu pucanj.

Ali ovaj put podmukli metak nije bio smrtonosan. Piger je bio samo ranjen u levo rame.

Uz divlji urlik bandit skoči iz sedla pa se zakloni iza svog konja.

— Ti, prokleti lešinaru! Ti, smrdljivi tvore!

Piger je u međuvremenu izvukao svoju vinčesterku iz futrole sedla, naslonio je na konjska leđa i opalio.

Metak Kitnu zbaci šešir sa glave. Tada iz kovačnice prasn timerolverski kucanj.

Pigeru je vinčesterka bila izbijeana iz ruke. Kitn ugleda visokog stranca, koji je juče onako udesio Geritsena.

Čovek iz Misurija je u ruci držao revolver. Pođe ka Pigeru, pa sasvim mirno reče:

— Doktor stanuje tamo preko.

Rob Piger se teturao preko ulice. Vajat Erp je mirno stajao sa prekrštenim rukama na grudima.

Lari Kitn više nije imao nikakvu šansu da još jednom puca na svog nekadašnjeg druga. Pogleda ka strancu i zastade mu dah: u levoj strančevoj ruci nalazio se revolver kakav on nikada ranije nije video. Oružje je sigurno bilo dva i po inča duže od kolta koji je kupio od Pismekera za onako velike pare.

Ubica primeti još nešto. U visini srca izbledele jakne primeti jednu tamnu mrlju. Mrlju za koju Kitn najednom oseti da je zaista bila prava: da je poticala od petokrake maršalske zvezde koja je tamo bila dugo pričvršćena.

Lari Kitn vide još nešto: široki crni opasač sa dve futrole, crne čizme ukrašene na tekasački način, a video je i lice onog čoveka kao i njegove oči.

Tog trenutka je ubica Lari Džasva Kitn znao da je onaj čovek preko bio glavom i bradom Vajat Erp.

Zapad je bio tako velik i širok, a grad goniča Dodž Siti se nalazio na stotine milja daleko na jugozapadu i uprkos tome nije bilo sumnje da je onaj čovek preko bio maršal Erp.

Kad je Kitn pogledao u stranu, video je na sedam jardi od sebe elegantnog revolveraša.

Dok Holidej!

Vajat Erp i Dok Holidej! Oni su zaista ovde, u Atlantik Sitiju!

Kako je sudbina mogla tako grubo da se našali sa njim?

Lagano, sagnute glave, zločinac je koraćao ka kancelariji.

— Za deset minuta čekaću vas ovde na ulici — povika kockar za njim.

Kada je Vajat hteo da se vrati u kovačevu radionicu primeti slučajno kako kroz dvorište trče dva čoveka. Uprkos brzini primetio ih je kako su se skrili iza kapije.

Vajat se odmah vratio, prešao glavnu ulicu i ušao u radnju.

Hilori ga začuđeno pogleda.

— Šta se desilo...?

Vajat odmah pođe iza pulta i otvori vrata na hodniku.

— Ništa naročito, mister. Želeo bih da vidim vaše goste.

— Goste? Pa ja nemam nikakvu posetu, mister...

— Tačno, niste nikoga pozvan, ali neki džentlmeni su se sami pozvali.

Vajat je već bio kod vrata, pa pogleda kroz malo prozorče koje je gledalo u dvorište.

Ljudi su već stigli do stepenica.

Vajat se brzo povuče i stisne u ugao do vrata u trenutku kada ih je neko polako otvarao.

— Brzo nazad u radnju! — šapne maršal trgovcu.

Srećom, čovek je odmah poslušao.

Škripali su — ali to izgleda bandite baš nije mnogo uzbuđivalo.

Ušli su u hodnik. Bili su to Bač Nigl i dugi Kornvol.

Vajat ih propusti. Odmah su pošli ka stepenicama koji su vodile na sprat pa se popeše gore.

Tek kada su se neka vrata iza njih zatvorila Vajat napusti svoje mesto.

Hilori se pojavi na vratima koja su vodila u radnju.

— Šta se to događa...

— Pst! Džentlmeni gore traže neki udobniji smeštaj, mister. Verovatno neko mesto na prozoru, da bi odatle mogli bolje pucati, jer će napolju uskoro započeti borba pištoljima.

— Borba pištoljima?

— Odmah ću se vratiti!

Maršal se tiho pope gore.

Samo jedna vrata vodila su ka prostoriji koja je gledala na ulicu.

Vajat pogleda kroz ključaonicu i vide da je već krajnje vreme da se umeša.

Ona dva čoveka su upravo namestila svoje puške na prozor.

Vrata se naglo otvoriše.

Kornvol se brzo okrete.

Nigl nije tako brzo shvatao šta se dešava.

Maršal lagano desnom rukom zatvori vrata iza sebe.

Kornvolovo lice bilo je unakaženo od besa.

Nigl se smeškao: — Hej, pa evo kauboj! Šta će on ovde?

Vajat se lagano približavao.

Kornvolova ruka pođe ka koltu. Ali je uvideo da ono što je on mislio da je bila velika brzina u stvari nije bilo ništa — u odnosu na ono što im je „kauboj“ pokazao.

Veliki „Bantlajn” je već bio u ruci čoveka iz Misurija, dok Kornvol još nije uspelo svoj kolt da izvuče dopola. Preteći otvor cevi bio je uperen u bandite.

Kornvol vrati svoj kolt u futro-lu.

Njegov pratilac Bač Nigl još uvek nije shvatao šta se dešava. Mislio je da je došao njegov trenutak i on se baci ka čoveku iz Misurija.

Vajat ga propusti. Nigl udari o patos. Vajat je imao upravo još toliko vremena da izbegne Kornvolov udarac i da on jednim strašnim udarcem pogodi razbojnika u pleksus.

Kornvol se zatetura nazad.

Vajat pođe za njim, izvuče mu revolver iz futrole i baci ga u ugao sobe.

Nigl je ponovo prilazio.

Vajat ga munjevitim okretom te-la prevari, pusti ga da padne i istovremeno mu izvuče revolver iz futrole.

Uz divlji urlik Kornvol ponovo polete napred.

— Hej, Bač, valjda ćemo uspeli da udesimo toga tvora!

— Jasno, Red! — cikne onaj drugi. Obojica su pošla na protivnika sa različitih strana.

To su bar nameravali.

Ali izgledalo je da maršalu nisu mogli ni prići a kamo li da ga udare jer su svi njihovi udarci išli u prazno.

Vajat izbegnu dva, tri udarca, pa iznenada jednim levim krošeom pogodi Kornvola u glavu.

Udarac pogodi razbojnika koji se sruši kao sveća.

Kad je Nigl video kako mu se drugar sručio na zemlju polete na maršala sa obe ruke.

Vajat munjevito skoči u stranu i svojom snažnom desnicom obori i drugog bandita.

Obojica su ležala na patosu.

Maršal pokupi njihovo oružje i siđe dole.

Džim Hilori ga je bojažljivo posmatrao.

— Ah, pa to ste vi...

— Da, pa ja sam vam malo pre rekao da ću se brzo vratiti.

— I...?

— Vaši posetioци? Oni su malo prilegli. Znače putovanje zamara.

Izađe iz radnje i oružje baci na polje u ugao verande.

Holidej je još uvek stajao oslonjen o stub, pa izvuče svoj sat.

— Još pet minuta — reče.

Tog trenutka je maršal video čoveka koji je izlazio kroz prozor na krovu.

Bio je to jedan od Geritsenovih ljudi.

Vajat opet pređe ulicu i nestade kod trgovca Koni Fenera. Jedna debeljuškasta žena dođe mu u susret, mlatarajući rukama.

— Mister, imajte sažaljenja za jednu staru ženu. Imam bolesno dete u kući... čovek je potrčao gore stepenicama. Nisam ga mogla zaustaviti.

— Znam, gospodo, budite bez brige! Neće vam se ništa desiti.

— Ma gde ćete to vi?

— Onaj čovek je pogrešio kuću, moraću na to da ga upozorim...

Kad je čovek iz Misurija podigao prozor na krovu, video je bandita kako čuči iza fasade od dasaka.

Držao je pušku spremnu za dejstvo.

Vajat se oprezno provuče kroz otvor i približi se čoveku.

Kada je došao na šest jardi, bandit je čuo iza sebe šum, pa se naglo okrete.

Sa ulice prasnu pucaj.

Nešto udari u cev banditove puške, Dok Holidej je bio oprezan.

Metak je banditu izbio pušku iz ruke. On odmah dohvati svoj kolt.

Ali Vajat je već bio kod njega. Jedan brz udarac nogom i kolt polete visoko kroz vazduh.

Bandit je zakrvavljenih očiju gledao svog protivnika.

— Dodi, kauboj! — reče škripeći zubima i baci se na svog protivnika.

Vajat ostade gde je i bio, izbegne banditov udarac i tako snažno ga udari pod rebra, da je ovaj odmah izgubio dah.

Vajat ga zgrabi za vrat i gurne ga kroz otvor na krovu.

Napred! I nemoj da ti opet neka šala padne na pamet, burazeru! Ja sam jutros ustao na levu nogu!

Razbojnik više nije ni pomišljao na otpor.

Dole mu Vajat sveže ruke i noge, natrpa mu krpu u usta, pa ga kao paket položi na zemlju u hodniku.

— Pa to je bilo strašno, mister — kukala je žena. — Kako li će se to svršiti? Onaj jedan čovek još uvek stoji tamo preko...

Maršal je već bio na verandi.

Holidej ponovo izvuče svoj sat.

— Još jedan minut.

I taj minut prođe, a glavna ulica je ostala prazna.

„Izazvanog maršala” nigde nije bilo.

Holidej je stajao nasred ulice.

Maršal je čekao na verandi.

U glavnoj ulici Atlantik Sitija vladao je mir.

Tada kockar okrete glavu prema čoveku iz Misurija.

— Koliko ih je bilo?

— Do sada trojica.

Holidej klimne glavom. — Onda sem „maršala” ostaju još dvojica.

Lari Džasva Kitn je bio na putu da postane jedan od najvećih zločinaca Sjedinjenih Država.

Nije on to postao zato što je bio mudar i prefrigan čovek, već zbog svojih neshvatljivo podmuklih ubistava.

Lagano je išao jednom poprečnom uličicom približavajući se zadnjoj strani Vogenovog hotela. Trula kapija bila je zatvorena.

Kitn pogleda ogradu. Nije bila baš naročito visoka. Prebaci se preko nje u dvorište.

Dvorište je bilo oko petnaest jardi široko.

Za trenutak Kitn promisli. Da li da se odšunja preko, do glavne ulice? Ili da ide uspravno?

Odluči se da se odšunja.

Stigao je do vrata. Bila su zaključana. Desno je bio otvoren jedan prozor.

Kitn dovuče jedno staro bure, stane na njega i pope se na prozor.

Sekundu kasnije bio je u kući, stojeći na polumračnom hodniku i osluškujući.

Čuo je glas dvojice ljudi.

Bio je to Luis Geritsen, koji se bavljao sa riđokosim Džimom.

Tada najednom ču glas starog Vogenaa.

U zločincu uzavre bes. Dakle, Geritsen ga je izdao. Nije došao na glavnu ulicu da se bori za njega protiv Holideja. Osećao je podvalu. Možda je već znao ko su ona dvojica ili je mislio da će ga „maršal” posle pucnjave zatvoriti da bi ga optužio za ubistvo dvojice stranaca.

U svakom slučaju, Geritsen ga je izdao.

Zločinčevo lice se izobličilo od besa. Izvuče svoj kolt kalibra četrdesetpet. Drhtao je. Ali ipak je osećao da više ne sme da čeka.

Jednim udarcem noge otvori vrata. Samo na četiri jarde pred njim sedeli su Geritsen i riđokosi Džim.

Kitn je odmah pucao.

Pogođen sa dva metka u leđa, Geritsen se odmah sručio napred, udarivši glavom o prijav patos.

Ni riđokosi Džim nije bolje prošao.

Ukočen od užasa Vogen je stajao pred vratima.

Tada Kitn opali i u njega. Samo dve inče od Vogenove glave metal udari u ragastov.

Vogen se baci na zemlju i sakrio se iza jegnog sanduka.

Kitn je ponovo pucao.

Onda se bubnjić njegovog revolvea ispraznio.

Neko je lupao na vrata.

Onda se u hodniku razbi jedan prozor.

Vajat Erp skoči unutra držeći oba revolvea u rukama.

Video je onu dvojicu na patosu.

Dok Holidej se pojavi u otvoru prozora.

— Mora da je pobeo kroz vrata!

Maršal se oprezno penjao hodnikom.

Ali nigde nije mogao da vidi „maršala”.

U paničnom strahu Kitn je pobeo jer je utrošio svu municiju iz bubnjića i onako podmuklo ubio dva čoveka.

Nameravao je da obavi još jedan posao.

Rob Piger je bio živ. I on treba da umre. Onda bi se svima osvetio.

Divljim trkom pođe uskom ulicom, koja je vodila ka zadnjoj strani doktorove kuće.

Ovde je ograda bila previsoka da bi je mogao preskočiti, a kapija je bila zatvorena.

Zločincu se znoj slivao niz telo. Znao je da su ona dva čoveka u glavnoj ulici čula pucnje iz Voganovog hotela. Mora da su mu već bili za petama.

Kao progonjena divljač osvrtao se na sve strane. Kuda sada da se dene? Morao je da nađe Pigera! Samo ga je ta misao proganjala.

Nije ni pomislio da bi mogao da pobjegne iz grada.

Ali ni ovde nije mogao da ostane.

Ponovo se okrenuo.

Preko iz dvorišta je izlazila jedna žena, noseći u ruci naramak drva.

Kitn se okrete i pođe niz ulicu.

Gore je bila glavna ulica. Jedna velika kola su upravo prolazila.

Kitn potrča napred.

Dahćući, stiže do ugla glavne ulice, proviri iza ugla građevine i vide da je Dok Holidej nestao.

Mora da su ga već tražili u Voganovom hotelu.

Očajanje u zločincu bivalo je sve veće.

Ulica je bila još uvek sasvim prazna.

Prerijska kola su se, klopajući, udaljavala ka istočnom izlazu iz grada.

Do đavola, i on mora da ode! Svakog trenutka mogu se pojaviti Vajat Erp i Dok Holidej.

Ali zločincu su noge bile kao odsečene. Još uvek mu nije sinula ideja da potrči, uzjaši svog konja i da pobegne iz ovog grada kome je doneo toliko nevolja.

Hteo je još da likvidira Pigera.

Oni su me odali! Svi su me odali! I zato svi moraju da ispaštaju! Moram naći Pigera.

Jedan stari čovek izađe iz kuće i pogleda u „maršala”.

— Helo, mister Erp — reče čovek. — Opet je neko pucao. Moja žena je upravo prostirala veš u dvorištu kada...

Kitn ga prekide.

— Znam. Ostanite u kući. Banditi su u gradu!

Čovek se uplaši i brzo se vrati u kuću.

Ulica je ponovo bila prazna.

Kitn pogleda u fasadu kuće preko puta. Nedaleko od zgarišta saluna nalazila se kovačeva kuća.

Najednom banditu sinu đavolska ideja.

Potrča u susednu sporednu ulicu i pođe neravnim puteljkom koji je vodio između kuća.

Mala zadnja vrata kovačevog dvorišta bila su otvorena. Neki čovek je upravo izvodio jednog tek potkovanog konja.

Kitn zastade i prička dok ja hač prođe. Onda se približi kapiji i oprezno pogleda u dvorište.

Nije nikoga video. U kući je vladala tišina. Kuhinjski prozor je bio otvoren. Bez sumnje svi stanari su bili u prednjim prostorijama kuće ili u radionici, jer su iza zavesa gledali na glavnu ulicu.

Kitn neprimеćen stiže u kuću i pođe stepenicama na sprat.

Kada je otvorio jedna vrata, video je na stolici mali koferčić od krokodilske kože, koji je pripadao Dok Holideju.

Zločinac zatvori za sobom vrata i priđe poluotvorenom prozoru. Teško je disao. Bio je okupan u znoju.

Ovde ga sigurno neće potražiti.

Ali onda se strese.

Na doktorovoj kući, koja je bila prekoputa, otvorila su se vrata.

Promoli se glava jednog čoveka. Bio je to Rob Piger!

Kitn izvuče svoj revolver i pritisne obarač.

Klink! Nije se čulo ništa drugo. Bubljić je bio prazan. Drhtavim rukama bandit je izvadio šest metaka iz opasača i stavio ih u komore bubnjića.

Kada je ponovo pogledao na ulicu, Piger je nestao.

Vrata na doktorovoj kući bila su još uvek otvorena.

Verovatno se Piger ponovo vratio u kuću.

Zločinac se trže.

Dole na ulici se pojavi Dok Holidej. Stajao je na verandi, sasvim uz zid kuće, tako da je Kitn mogao da vidi samo vrhove njegovih čizama.

— Prokleti pas! — ljutio se bandit. — On je zaista premazan svim

mastima! Kako se samo namestio da ga niko ne može pogoditi odozgo sa sprata, a dole ima dobar pregled...

Kitn oseti kako mu noge klecaju. Gde li se zabio onaj Vajat Erp?

Ubica Lari Džasva Kitn je sada preživljavao pakleni strah, kakav su pre njega morali preživeti mnogi banditi.

Pogledao je ponovo ka Dok Holideju.

Da, on je još uvek stajao tamo.

— To je zaseda! — izgovori zločinac promuklo. — To je prokleta zaseda! Gde li je onaj drugi...

Vilice su mu drhtale. Zubi su mu cvokotali. Kitn je stalno sa svog vrelog lica brisao znoj.

Četiri čoveka je ubio taj razbojnik. Četvoricu u ovom gradu...

Već deset godina je jahao stazom zločina. Nikada nije ubio čoveka. A ovde, u ovom gradu, u kome je hteo da zablista, u kome nije uspeo da utoli svoju žeđ za dokazivanjem svoje vrednosti, ovde je postao ubica. Višestruki ubica.

Više nije imao šansi. Dole su bila ona dva vuka, kojima nije mogao pobeći.

Njegova želja da bude nešto veliko oterala ga je u propast.

Možda je mogao da ostane ovde još neko vreme, ali sudbina je bila protiv njega. Baš je ovamo morala dovesti čoveka, čije ime je uzeo. To je bio njegov kraj.

Ali Lari Džasva Kitn to još uvek nije shvatao.

Plamtećim pogledom buljio je u vrhove čizama, koje su izvirivale ispod krova verande.

Za to ne bi bilo dovoljno ni tuce metaka. U prvom redu, udaljenost

je bila najmanje dvadeset jardi, pa onda šta dobija time ako pogodi vrh revolveraševe čizme?

Baš ništa. Naprotiv, pucanj bi ga odao.

I kovač je video kockara da dolazi. Primetio je kako je lagano došao na verandu i kako se pribio uza zid.

Ali onda zinu od zaprepašćenja.

Šta li mu je to najednom? Skidao je čizme?!

Lagano kao Indijanac kretao se dalje sasvim uza zid i nestade u kući.

Čizme je ostavio isto onako kako je malo pre stajao pored zida.

Kovač ništa nije shvatao, naprotiv mislio je da sanja kad je čuo kako mu je kćerka, promukla od uzbuđenja, rekla:

— To je trik. Dakle, mora da je neko ovde na ovoj strani.

En nije ni slutila da je taj „neko“ baš u njihovoj kući, nekoliko jardi iznad njih.

Na ulici je vladala grobna tišina.

Kad je Dok Holidej ušao u kuću, video je u mraku gde stoji jedan čovek. Na grudima mu se presijavala zvezda. Bio je to jedan omanji čovek.

Holidej ga je prepoznao.

— Vi ste pomoćnik šerifa?

— Da — a vi ste Dok Holidej, zar ne?

— Tako je — mister.

— Gde je Vajat Erp?

— Šeta se. To je zdravo.

Pomoćnik šerifa začuđeno pogleda u bosonogog kockara.

Holidej ga upita: — Jel' to vaša kuća?

— Da, pripada mojim roditeljima.

— Dobro, onda mi prijatelju brzo pokažite put na gornji sprat. Moramo doći do nekog prozora koji gleda na ulicu.

Malo kasnije kockar se smestio iza jednog prozora koji je na sreću bio uzdignut, i sa njega je imao odličan pregled.

Tada oštre kockareve oči slučajno primetiše kako su se na zgradi preko puta pomakle zavese.

Do đavola, da nije maršal tamo preko. Nemoguće, pa oni su se nešto sasvim drugo dogovorili.

Holidej je posmatrao prozor i najednom ugleda siluetu čoveka.

To nije bio Vajat Erp! Čovek koji je bio preko u prozoru bio je bar za pola glave niži od čoveka iz Misurija.

Da to nije bio „bandit“? Zar je onaj čovek imao tako jake živce da se skriva u sobu svog protivnika?

Kitn je i dalje buljio u vrhove čizama. Dogodih je video bio je siguran od jednog vuka.

Još uvek je razbijao glavu o tome gde li se deo onaj drugi.

Na to pitanje će uskoro dobiti odgovor.

Doktor je previo Roba Pigera i ovaj mu pruži jednu krupnu novčanicu.

— To je previše — mrmljao je lekar.

— Nemam drugu novčanicu.

Piger već htede da izađe napolje.

Lekar ga zaustavi. — Ne primam poklone, čoveče!

Piger je već bio na verandi, kada između kuća do njega dopre jedan prigušeni glas:

— Čoveče, odmah se vratite u kuću!

Piger se trže nazad. — Do đavola, pa to je bio glas čoveka koji ga je malo pre spasao od Kitna. On se, dakle, nalazi između dve kuće.

Vrata su ostala samo pritrvorena. Ponovo je Piger čuo glas nepoznatoga.

— Kako se zove onaj čovek?

— Kitn, Lari Kitn — reče Piger.

— Slušajte, dobro, prijatelju, ako vam je život mio, učinite tačno ono što ću vam sada reći: viknite ga po imenu i pozovite ga da dođe na ulicu.

Piger proguta knedlu, a onda vikne kroz poluotvorena vrata na glavnu ulicu: — Kitn! Izlazi na ulicu!

Napolju je sve ostalo mirno.

— Recite mu da ste ga videli.

— Izlazi Kitn, znam gde si!

Ubica se uhvati na trik. Bio je tako uzbuđen da kroz prozor isturi revolver i dva puta opali preko ulice.

To je bio pogodan trenutak za strelca kakav je bio Holidej. Podiže jedan od svoja dva blistava kolta i opali prema gornjem spratu kovačeve kuće.

Metak se odbi o okvir prozora i uđe u sobu.

Kitn poskoči nazad.

Tada se sagne, pa prođe ispod prozora i uspravi se tek na drugoj strani.

Samo što je bandit promolio svoj revolver, kada čovek iz Misurija napravi veliki skok i opali iz svog Bantlajn revolvera.

Kitn krikne od bola, njegov revolver pade kroz prozor i sklizne niz krov verande na ulicu.

Ubica više nije imao oružje. — Zarobljen sam — razmišljao je Kitn. — Udesili su me oni vukovi.

Tada pojuži dole niz stepenice.

— Kovaču!

Kovač zaustavi dah. Njegova kćerka je drhtala pored njega.

— Izlazi! Dovedi devojkul

— Moramo izaći — reče promuklo kovač. — Ovde nemam oružje.

— Hoćete li skoro?

— Ajde — reče sedokosi kovač i vze svoju kćerku za ruku.

— Šta li taj čovek namerava — upita devojkla drhteći.

Kovač se nakašlja. — Potreban mu je živi štit, iza kojeg bi se mogao sakriti.

Tog trenutka je negde otkucavao sat. Bilo je tačno jedanaest sati.

Otkucao je i poslednji minut Lari Džasva Kitna.

Sve se odjednom odigralo ludom brzinom.

Sa istoka su u glavnu ulicu dojurila prašnjava poštanska kola.

Lari Kitn skoči ka vratima dnevnice sobe.

Istog trenutka su se otvorila i dvorišna vrata.

— Kitn.

Zločinac se uplaši i okrete, a na šest jardi od sebe ugledao je Vajata Erpa.

Ubica muklo viknu, okrete se ka kućnim vratima i spotičući se, izlete na verandu.

Tada sa udaljenosti od svega četiri jarde dolete metak.

Rob Piger je pretrčao ulicu i podigao Kitnov revolver. Uspeo je samo jednom da opali. Zatim mu Holidejev hitac izbi oružje iz ruku.

Čovek iz Misurija je stajao u otvorenim vratima, gledajući u čudno pogrbljena leđa ubice.

Rob Piger je svog šefa dobro pogodio.

Kitn je sa nevericom gledao u njega. Onda se zatetura dva koraka napred, svojom težinom probi tanku ogradu verande i pored stepenica glavačke pade na ulicu.

Zločinac se još jednom uspravi. Izbezumljeno je buljio preko, ka verandi, na kojoj je stajao jedan par čizama.

Mukli ludački smeh jezivo odjeknu pustom ulicom. Onda ubica pade i ostade nepomično da leži na prašnjavao ulici.

KRAJ

Čitaoci mogu dobiti niže navedene sveske „Crnanih romana“ ako uplate na ček račun br. 657-1-155, NIP „Forum“, Novi Sad, po 1.— din. po svesci i ukupno 0,30 din. za poštarinu.

1. Divlji vetar	80. Šerif bez značke
2. Tajanstveni došljak	81. Uzvodno od Kalgarija
3. Bitka za ranč	82. Misterija u rudniku
4. Napad iz svemira	83. Palikuće
5. Okean gori	84. Kanjon komanča
6. Zamka za ubice	85. Brod za Meksiko
7. Crna lisica	86. Ček na sto dolara
8. Klopka	87. Agent za Omahu
9. Zlato apača	88. Zlato Ontarija
10. Obračun u Teksasu	89. Kauboj sa gitarom
11. Bela poglavica	90. Reka smrti
12. Posao za Karsona	91. Zamka
14. La Kukarača	92. Teror na granici
41. Kolorado Kid	93. Srebrno sedlo
42. Osvešnici	94. Sin poglavice
44. Potera	95. Krv i zlato
45. Crni jahač	96. Dvostruka klopka
46. Avelinjski grad	97. Dinamitaši
47. Pacifik ekspres	98. Noću se puca
48. Zlatni ekser	99. Maskirani jahač
49. Roj Renk i provalnici	100. Karson na tragu
50. Poslednji od Džemsovih	101. Grad bezakonja
51. Daltoni dolaze	102. Rat Dejvi Kroketa
73. Miran grad	103. Kanzas deli pravdu
74. Napad na voz	104. Kidnaperi
75. Na ratnoj stazi	105. Karson i vrač
76. Požar na jugu	106. Konjokradice
77. Pustinjski saputnici	107. Patrola na Pekosu
78. Komančerosi	108. Stranac u sedlu
79. Bitka za Dakotu	109. Pobuna u Meksiku

110. Dejvi Krokot i pirati
111. Kanzas protiv Samsona
112. Hrabri narednik
113. Napad na banku
114. Sijuksi napadaju
115. Po cenu života
116. Jahač iz Arizone
117. Fantom visokih brda
118. Dejvi Krokot u opasnosti
119. Šerif se vraća
120. Ucenjivači
121. Unakrsna vatra
122. Tajna misija
123. Stranci na ranču
124. Ko je ubica?
125. Misuri u plamenu
126. Ratnički prolaz
127. Značka za hrabrost
128. Pljačkaši
129. Diližansa za Hjuston
130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvetnik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žed za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osveća
141. Nasilje
142. Rančеров sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa Karavana
147. Indijanski borac
148. Dug častil
149. Zakon kolta
150. Poslednji metak
151. Zasede kod Liti Neka
152. Kockar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Bandit s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisko
158. Šerif bandit
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveraš

ČETVRTKOM
U PRODAJI

PANORAMA

NOVO • NOVO • NOVO • NOVO
PRVI BROJ

PANORAMINOG MESEČNIKA
U MAJU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

WILLIAM MARK

VAJAT ERP

BROJ 35 CENA 1 D.

DOK HOLIDEJ

VIKEND ROMAN

STRELAC IZ KOLORADA

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

IZDAJE I STAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MISICA 1.
ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG

M A J 1969.